

ဒီဇိုင်း
အေးမေအိတ်

လမင်းမိုမို

ချစ်သူရဲ့ လက်အုပ်ဖြင့်
ဆူးထွင်လှည့်ပါ...

(၁)

(၁၉၉၈-ခုနှစ်)

“အမေ”

ဒေါ်လေးယဉ်က ထင်းမီးဖိုထဲကို မီးပြောင်းနှင့်မှုတ်နေရာက ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။ မီးဖိုရေကပြင်ဘက်ထူသောအဆင့်မှာ ရပ်ကာ နီးမြန်းသော မျက်နှာနှင့် လက်သီးဆုပ်ထားသည့် “မှော်ဝန်းညို” ကိုမြင်လျှင် မျက်စောင်းမပိတပိနှင့် ပြန်လှည့်သွားကာ မီးကို ဆက်မှုတ်နေလိုက်သည်။

“အမေ ဘာဖြစ်လို့ မိတာဆီက ပိုက်ဆံယူရတာ လဲ”

“ငါယူတာမဟုတ်ဘူး သူပေးတာ”

“အတူတူပဲပေါ့ဗျ၊ သူပေးတာကို ဘာဖြစ်လို့ယူရတာ လဲ”

“ပေးလို့ယူတာ ဘာဖြစ်လဲ”

“ပေးတိုင်းလည်း ယူစရာလား၊ သူမပေးလည်း”

အမေကမပေး၊ပေးချင်လာအောင် မသနား၊သနားအောင် သူ့ရှေ့ဖွဲ့နဲ့ညည်းညူနေမှာ မသိတဲ့သူမို့လို့လား၊ တောင်းလိုက်တာကမှ တစ်ခွန်း နဲ့ ပြီးသေးတယ်၊ ထုတ်မတောင်းဘဲနဲ့ကို သူ့ရှေ့မှာ အမေမရှက်မကြောက် ညည်းညူနေမှာလေ၊ မဟုတ်လို့လား”

“ဟဲ့ ... မရှိလို့ မရှိဘူးညည်းတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ ရိုရက်သားနဲ့ လီဆယ်ပြီး မရှိဘူး ညည်းနေတာမှ မဟုတ်တာ၊ နင်ဘာမှမိကျောင်းစင်း ရေခင်းလာပြမနေနဲ့ မှော်ဝန်း၊ ရိုနေလို့ကတော့ ဘယ်သူမှ မျက်နှာ ငယ်ခံပြီး သူများပေးတာမယူဘူး၊

မရှိလို့ယူတာ၊ ငတ်မရှက်ဘဲ”

မှော်ဝန်းက အံကလေး တင်းတင်းဖိကြိတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။
ရှက်ဒေါသအရှိန်နှင့် မေးရိုး က ဆတ်ဆတ် လှုပ်ရှားတုန်ခါနေပါသည်။

“ကျွန်တော် စနေ တနင်္ဂနွေ နှစ်ရက်လုံး မိုးလင်းကနေ မိုးချုပ်
ရေလှည်းတိုက်တွန်းပို့ပြီး ရသမျှပိုက်ဆံ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်တောင် မသောက်ဘဲ
တစ်ပြားတစ်ချပ်မကျန် အမေ့ကို ပေးခဲ့တာ ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ”

မှော်ဝန်းညှိရဲ့ အသံကလည်း ဆတ်ဆတ်တုန်နေပါသည်။

“ဒီနေ့မှ တနင်္လာနေ့လေ အမေ၊ သုံးလေးရက်ကြာသွားလို့
ဆိုရင်ထားတော့၊ မနေ့ကရော တစ်နေ့ကရော ပေးသမျှ ဒီနေ့ ဘယ်ရောက်ကုန်လဲ၊
ခုမှ တနင်္လာဗျ”

အေး ... အဲ့ဒီတနင်္လာကြောင့်ပဲပေါ့။ ဒေါ်လေးယဉ်က စိတ်ထဲကပဲ
အသံမထွက် အငေါ်တူးလိုက်ပါသည်။

“ဘာလဲ အမေ နှစ်လုံးထိုးပစ်တာ မဟုတ်လား ... ဟင်”

“မဟုတ်ဘူး”

နှုတ်ကတော့ မဟုတ်ဘူးပဲ ထွက်စေလျက် စိတ်ထဲကတော့
နောက်ဆက်တွဲ “သုံးလုံး” လို့ ဖြည့်စွက်လိုက်ပါသည်။ ဟုတ်တယ်လေ။ သူမေးတာ
နှစ်လုံးပဲ။ နှစ်လုံးမှ မဟုတ်တာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ သုံးလုံးဟာကို။ ဒီနေ့က
တစ်လနှစ်ကြိမ် သုံးလုံးချဲထီဖွင့်တဲ့ထဲက တစ်ရက်ပဲ။

အလကားတော့ ဘယ်ထိုးပါမလဲ။ ပေါက်မယ်ထင်လို့ ထိုးတာ။
ပေါက်ရင်တောင် မှော်ဝန်းရဲ့သူငယ်ချင်းမလေး “မိတာ” ထံက ငွေချေးဖူး ငှားဖူးသမျှ
အတိုးချဆပ်ပစ်မလို့ပဲပေါ့။ ခုတော့ ပေါက်မှမပေါက်တာ။ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။
ဘယ်သူက ဒီလိုဖြစ်ချင်မတုန်း။ ဆင်းရဲမွဲတေချင်တဲ့သူ လောကမှာ ရှိပါ့မလား။

ပြည့်စုံချမ်းသာချင်သူချည်းပေါ့။

“အမေ မညာနဲ့၊ အဲဒါပဲ ဖြစ်မှာပဲ”

“မညာဘူး”

“ဒါဆို ပိုက်ဆံတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်သလဲ”

“နင်ဟာလေ နင့်အဖေနဲ့ တချိုးတည်းပဲ၊

မဖြစ်စလောက်ငွေလေးပေးပြီးရင် ဘယ်ရောက်ကုန်လဲ

မေးတာလောက်သောက်မြင်ကတ်တာ မှရှိဘူး၊ သူရှာတာ သူသောက်လို့ ကုန်ခါနီး

ကို ကျန်တဲ့နှစ်ပဲတစ်ပြား လာပေးပြီး ဒီငွေဘယ်ရောက်လဲ စစ်တာလောက်

အသည်းနာတာ မရှိဘူး၊ မြန်မြန်သေပေလို့၊ သေသာသွားရော၊ ကျန်ရစ်သူတွေကို

ကြွေးပင်လယ်ထဲ နှစ်သွားတဲ့လူ ...

ကြွေးတွေ ဆပ်လိုက်ယူလိုက် အလျဉ်မှ မမီတာ၊ ဘယ်ပိုက်ဆံမှ

ဘယ်လောက်မှ မခံဘူး၊ ကဲ ... ကဲ ... အမေးမြန်းထူမနေနဲ့၊ ထမင်းစားတော့မလား၊

ဒီမှာကျက်ပြီ၊ စားမယ်ဆို ကြက်ဥတစ်လုံး ကြော်ပေးမယ်၊ မြန်မြန်မျိုဆိုပြီး

တော်ရာသွား၊ ငါ့ကို စကားနဲ့နှိပ်စက်မနေနဲ့၊ နားငြီးတယ်”

“မစားဘူး”

“မစားလည်းနေ၊ ငါ အနေသာကြီး”

မှော်ဝန်းသည် ဒေါသထွက်ရသူမှာ အမေဖြစ်နေ၍ ဒီထက်လည်း

ဘာမှပို၍ ပြောမရ လုပ်မရ။ အောင့်ကာအည်းကာ မျိုချရင်း ရင်တွေသာ

နာနာလာသည်။

“သေသွားတဲ့ အဖေကိုလည်း အဲသလောက် သပုပ်လေလွင့်

ပြောမနေပါနဲ့အမေ၊ အမေလိမ္မာရင် ဒီလောက်ကို အခြေအနေ ဆိုးစရာမရှိဘူး”

“ဘာဖြစ်လဲပြောတော့၊ ဖအေထိရင်တော့ နာတတ်လိုက်တာ၊ မအေကျ

ပြောမယ် ဆိုမယ် ဒုက္ခပေးမယ်”

“ကျွန်တော် အမေ့ကို ဘာဒုက္ခပေးလို့လဲ”

“ကျောင်းပိတ်ရက်လေး ဟိုလုပ်ဒီလုပ် လုပ်ပြီးရင်စာဖွဲ့မနေနဲ့၊ နင့်ကိုလည်း ဘယ်သူကမှ ရိုက်ပြီးလုပ်ခိုင်းမနေဘူး၊ ငါ့ဟာငါ မုန့်လေးရောင်းပြီး ရအောင်ရှာဖွေစားနိုင်တယ်”

“ကျောင်းပိတ်ရက်လုပ်ပြီး စာဖွဲ့မနေနဲ့ဆိုတော့ အမေက ဘာလုပ်စေချင်တာလဲ၊ ကျောင်းထွက် စေချင်တာလား ... ပြော၊ ဒီဆယ်တန်း မဖြေရလို့လည်း ဝမ်းနည်းမယ်မထင်နဲ့၊ လူကညစ်နေပြီ၊ အလိုလိုကမှ ကျောင်းထွက်ပစ်ချင်နေတာ၊ ကျောင်းတက်ရတာ ပျော်နေမယ် အမေ မထင်နဲ့”

သူများတန်းတူ မဟုတ်တောင် ကျောင်းဝတ်စုံဖြူဖြူစင်စင်လေး ဖွယ်လျှော်ဝတ်ဖို့ ဆပ်ပြာမှုန့်ကမရှိ၊ အတန်းဖော်တွေလို မှုန့်ဖိုးလေးသုံးနိုင်ဖို့ဝေးလို့ ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ်ကုန်သွားလို့ မှ အသစ်တစ်အုပ် ထပ်မဝယ်နိုင်တဲ့ဘဝ။ တစ်ခါတစ်ရံ သူငယ်ချင်းတွေဆီက ဗလာစာအုပ် အလယ်စာရွက် တစ်ယောက်တစ်ရွက်စီ ဖြုတ်ပေးဖို့ချေး၍ ရေးရတဲ့ အခြေအနေ။

ကျောင်းကဘာဖိုး ညာဖိုးဆိုတာတွေကိုတော့ မပေးလို့ ကျောင်းထုတ်ပစ်လည်း အေးရောဆိုပြီး မျက်နှာပြောင်ပြောင်နှင့်သာ မပေးဘဲ နေပစ်လိုက်တော့တာ။ အစုတ်အပြဲ အဖာတစ်ရာနှင့် လွယ်အိတ်ကို အမြင်မတော်တဲ့လူက သူ့အိတ်အဟောင်းအတင်းပေးမှပဲ လဲလွယ်နိုင် တဲ့ဘဝမျိုးမှာ သူ့ကျောင်းတက်ရတာ ပျော်ပါ့မလား။

“နင့်ဟာနင် တက်တက် ထွက်ထွက်၊ ငါ့ကိုခြိမ်းခြောက်မနေနဲ့၊ ငါ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ နင့်ဟာနင် ကျောင်းမနေရင် ပညာမတတ်တော့ နင်မတတ်မှာ ငါ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ငါက အရင်သေမှာ၊ နင် မပူပါနဲ့ မှော်ဝန်းရယ်၊ ငါလည်း အစားချို့တဲ့ အနေချို့တဲ့ ကျန်းမာရေးကောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စောစောစီးစီး သေမှာပါ။

သေပါစေလည်း ဆုတောင်းတယ်။ ဒီလောက်ဆင်းရဲကျပ်တည်းတဲ့ဘဝမှာ
ငါရောနေပျော်နေ တယ်များ ထင်လို့လား၊ မြန်မြန်သေ အေးရော၊ နင်လည်း မအေကို
မုန်းတီးရ ရန်လုပ်ရ အကုသိုလ်ငရဲ ကလွတ်ရော”

မှော်သည် မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝဲလာသည်။ စိတ်ပျက်သည်။ အမေ့ကို
စိတ်ပျက်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ သေစကားနှင့် လျှောချသွားလိုက်မြဲ။ အမေသာ
သိမ်းထုပ်သေချာ လိမ္မာတယ်ဆိုရင် သူတို့သားအမိ ဒီလောက်အဖြစ်ဆိုးစရာမရှိတာ
အမှန်ပါ။

အရင်းအနည်းအများပေါ်လိုက်၍ ရှိရင်ရှိသလို မရှိရင်မရှိသလို သာကူ၊
ကဇွန်းဥပြုတ်၊ ပြောင်းဖူးပြုတ်၊ ဆီးသီးငံပြာရည်နယ်၊ ကောက်ညှင်းပေါင်း၊
ထန်လျက်ကပ်စေးနဲ စသဖြင့် အမျိုးမျိုးသော မုန့်တွေ
လုပ်ကိုင်လှည့်ပတ်ရောင်းတတ်တဲ့ အမေ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းက
ချောင်လည်ဖို့မရှိသော်လည်း သားအမိနှစ်ယောက်တည်း ထမင်းငတ်စရာလည်း
အကြောင်းမရှိပါ။

ခုတော့ ထီလောင်းကစားကို အစွဲကြီးစွဲနေတဲ့ အမေ့ကြောင့် စနေ
တနင်္ဂနွေတွေ မှော်ဝန်း ရရာအလုပ်လေး တတပ်တအား ဝင်လုပ်၊ သုံးစရာလေး
သုံးတဲ့အခါသုံး၊ များသောအားဖြင့် ရတဲ့ငွေ အမေ့လက် ကူအပ်နေပါလျက်နှင့်
ထမင်းချက်စရာဆန်တောင်မရှိအောင် ငွေကပြတ်နေတတ် တာမကြာခဏ။

ပိုက်ဆံမရှိရင်လည်း အမေကအလွယ်တကူ အချေးအငှားသန်လှသည်။
ကိုယ့်သိက္ခာနဲ့ လည်းမနေ အရှက်ရယ်လည်းမရှိ။
ကြုံရာတွေ့ရာလူဆီညည်းညူလက်ဖြန့်လိုက်ဖို့ ဝန်မလေး။ ရင်ထဲမဆန့်လို့
ညည်းညူခြင်း သက်သက်ရယ်လို့ မဟုတ်တော့။ တစ်ဖက်က သနားပြီး
ကျလာမလားလို့ မျှော်လင့်ခြင်းပါတဲ့၍ ပူကပ်ပါသည်။ ရှက်ဖို့ကောင်းသည်။

သူ့ကိုဝေဖန်ရင်လည်းမကြိုက်။ စကားကို တဆုံးတစပြောသည်။

သူ့အပြစ် သူ့အား နည်းချက်တို့ကို ဖုံးကွယ်လိုသောအကျိုးငှား ဟုတ်တာရော မဟုတ်တာရော ဒေါသတကြီးရောနှောခုခံ ပုတ်ထုတ်ကာကွယ်သည်။ အရာရာအစစ ဘာတစ်ခုမှ မပြည့်စုံ အားလုံးဟာ လိုအပ်ချက်တွေချည်း သာဖြစ်နေတဲ့ ဘဝပေးအခြေအနေကို စိတ်နာကြည်းက အမြဲဒေါသသင့်နေလျက် စကားတို့သည် လည်း ကြမ်းတမ်းမာကျော၍ အမူအရာတို့သည်လည်း ရုန်းရင်းပေါ့သွမ်းနေသည်။

သားဖြစ်သူအပေါ်လည်း စကားကောင်း မပြောနိုင်၊ စိတ်မရှည်နိုင်၊ မကျေနပ်နိုင်၊ ထာဝ စဉ်အငေါ်တူးနေသည်။ မအေနှင့်သားအကြားမှာ နူးညံ့သိမ်မွေ့မှု ချစ်ခင်ထွေးပိုက်မှု ဆိုတာမျိုးလည်း မရှိ။ ဘယ်တော့မှလဲ မျက်နှာကြောတည့်ကြတယ်ရယ်လို့မရှိဘဲ တကျက်ကျက်နှင့်။

တကယ်တော့ သားအမိနှစ်ယောက်စလုံးဟာ လက်ရှိပစ္စက္ခ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် စိတ်ပျက် စိတ်ကုန်နေကြသူတွေချည်းဖြစ်ကြလေသည်။

“မိတာဆီက အခု ဘယ်လောက်ယူခဲ့တာလဲ”

“တစ်ထောင်”

“ဘာ ... တစ်ထောင်တောင်”

“ငါတောင်းတာမှမဟုတ်တာ၊ သူ့ဟာသူပေးတာ ဒီတစ်ထောင်က၊ သူတစ်ထောင်ပေးတာကို ငါက ငါးရာလောက်ပြန်အမ်းနေရမှာလား၊ ဆန်ဝယ်ရတယ်၊ ဆီဝယ်ရတယ်၊ ထင်းဝယ်ရတယ်၊ ကြက်ဥ အလူး ဝယ်ရတယ်၊ မဝယ်မဖြစ်တာတွေချည်းပဲဝယ်တာ၊ ဘာမှအပိုမဝယ်ဘူး”

“အမေ ... နောက် ဘယ်တော့မှ မယူနဲ့၊ ဒါ အမေ့ကို ကျွန်တော် နောက်ဆုံးသတိပေးခြင်းပဲ အမေ”

သပြေပင်အောက်မှာ ရပ်ရင်း ဘာမှလုပ်တာလဲ မဟုတ်ဘဲ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လုပ်နေသော မှော်ဝန်းကို အနီးရှိ စတိုးဆိုင်မှ ဆိုင်ရှင်က

အကဲခတ်နေပါသည်။ လူပုံကလည်း စုတ်တီး စုတ်ပြတ် ကမြစ်ကညစ်နှင့် ဘာများအလစ်သုတ်မလဲ ထင်ပုံနှင့် ဆိုင်ရှေ့ခင်းထားတဲ့ သူ့ရဲ့မုန့်ထုပ် မုန့်ဘူးတွေ အချို့ရည်ဘူးတွေ စသဖြင့်တို့ကို စုစုစည်းစည်းရှိရဲ့လား စစ်ဆေးနေပါသေးသည်။

မှော်က ဆိုင်ရှင်ကို ရှုသိုးသိုး ဘုကျကျ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး မျက်နှာလွှဲလိုက်ပါသည်။ ဟိုတစ်ဖက်က အခွေငှားဆိုင်းကို ခဏနေရင် မိတာလာမှာလေ။ ညနေတိုင်း သူထမင်းစားပြီးချိန် အခွေငှား စာအုပ်ငှား လာနေကျ။ လာလျှင်လည်း နီးနီးကလေးပေမယ့် ဒရိုင်ဘာနှင့် ကားနှင့် လာတာများတာမို့ မှော်ဝန်းက ကားလမ်းဘက်ကြည့်ကာ ဝေးမျှော်နေပါသည်။

“ဟော“

လာပြီ။ မိတာတို့အိမ်ကကားက ဖြည့်ဖြည်းမောင်းလာကာ အခွေငှားဆိုင်ရှေ့ရပ်လိုက် တာမို့ မှော်ဝန်းက ကားဘက်မကြည့်ဘဲ အခွေငှားဆိုင်ထဲ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ ကောင်တာမှာ ထိုင်နေတဲ့ ဒေါ်မြင့်က မှော်ဝန်းကိုမြင်လျှင် ...

“ဟဲ့ ... မှော်ဝန်းညို၊ နင့်အမေကို ပြောလိုက်ဦး၊ သူများပိုက်ဆံဆိုတာ ပြန်ပေးကောင်းတဲ့ အရာလို့၊ ကြားလား၊ မေ့နေမှာစိုးလို့”

မှော်က ရွဲ့တဲ့တဲ့ ပြောနေသော ဒေါ်မြင့်ကို မျက်မှောင်တစ်ချက်ကုတ်ကာ ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“အဒေါ်ဘာသာပဲ သွားပြော”

“ဟဲ့ ... အမယ်လေး၊ လူကြီးကိုပြန်ပြောတဲ့ လေသံကိုက၊ မသိရင် ငါကပဲ သူတို့ဆီက ချေးငှား သုံးမိသလိုလို”

ဆိုင်ထဲမှာ ငှားရမ်းသူ လေးငါးဦးထက်မနည်းရှိနေတာမို့ ဒီလိုအပြောအဆိုမျိုး လူရှေ့ အပြောခံရတာ ကို ဆယ့်ငါးနှစ်သားပေမယ့်လည်း မှော်ဝန်းရှက်တက်တာပင်။ သို့ပေမဲ့ နေရာတကာမှ ကြုံရဖူးဖန်များလှ၍

အရေတော့ဖြင့် ထူနေခဲ့ပါပြီ။

“နင်က ဘာလာလုပ်တာလဲ”

အင်း ...။ မေးစရာပေါ့။ မှော်ဝန်းညိုလို ကောင်လေးမျိုး

အခွေငှားရအောင်က အိမ်မှာ တီဗီရှိတာကျလို့။ ယုတ်စွအဆုံး ဝတ္ထု မဂ္ဂဇင်းပင်လျှင် ပိုက်ဆံပေး ငှားဖတ်နိုင်တာလိုက်လို့။ မှော် ဘာမှ မဖြေရသေးခင် ဆိုင်ထဲဝင်လာသော မိတာကို ဒေါ်မြင့်က လှမ်းမြင်လိုက်၍ ချက်ချင်းပင် မျက်နှာရိပ် မျက်နှာထား ပြောင်းလဲချို့သာရွှင်ပျသွားကာ ...

“အတာ ... သမီး၊ ဗီဒီယိုနှစ်ခွေတောင် အသစ်ထွက်တယ်၊

ဟာသကားရော အိမ်ထောင်ရေး ကားရော၊ သမီး ဘာကားယူမလဲ”

“နှစ်ကားလုံးယူမယ် အန်တီမြင့်”

“အေး ... အေး”

အတာက မှော်ဝန်းနား တိုးလျှောက်လာသော်လည်း အပြင်ကကားဆီ လှမ်းဝေ့ကြည့် ကာ သူ့နံဘေး အဖော်ပါလာတဲ့ကောင်မလေးကို ...

“ပူစူး ... ဦးအာလူးကို ကြည့်ထား၊ ဆိုင်ဘက်လာရင်ပြော”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပူစူးက ဒါမျိုးလုပ်ရလွန်း၍ အကင်းပါးကာ ရိုးနေလှပြီ။ ချောင်ကွယ်တစ်နေရာမှာ ကားဆီမသိမသာ အကဲခတ်နေပါသည်။

“မှော် ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ မျက်နှာက ဘာဖြစ်လို့ မာထန်နေတာလဲ”

“မိတာ ... နင့်ကို ငါဘာပြောထားလဲ ဘယ်လိုထပ်တောင်းပန်းရမလဲ၊ ထိုင်ရှိခိုးရမလားပြော”

“ဘာလဲဟဲ့”

“နင် အမေ့ကို ပိုက်ဆံပေးပြန်ပြီ”

“ဪ ... ဒါများ၊ လန့်သွားတာပဲ မှော်ရယ်၊ အဲ့ဒါဘာဖြစ်လဲ၊ အန်တီ အခက်အခဲ ဖြစ်နေတာ သိရက်နဲ့ ငါ မကူညီဘဲ မနေနိုင်ပါဘူး”

“အဲ့ဒါကိုသိလို့ ငါ့အမေက တစ်ဆိတ်ရှိ နင့်ရှေ့ပဲလာလာ ညည်းညူနေတာပေါ့”

“ဪ ... နင်ကလည်း၊ သူ့အစကမပြောပါဘူး၊ ငါကအဆင်ပြေရဲ့လား မေးလို့ပါ၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ ပိုက်ဆံလေး ကူညီတာကို ဒီလောက် ဖြစ်စရာလားဟာ၊ ဘာလဲ ... ဟာ၊ အိမ်မှာ အန်တီကို နင်အော်ဟောက်ခဲ့ပြန်ပြီမဟုတ်လား”

“ငါ မကြိုက်ဘူး၊ မလုပ်ပါနဲ့ မပေးပါနဲ့လို့ အထပ်ထပ်အခါခါ ပြောထားသားနဲ့ နင် ဘာလို့ အမေ့စိတ်ဓာတ်ကို ဖျက်ဆီးနေတာလဲ”

“ဘုရားရေ ... အမူကြီးလိုက်တာ၊ စိတ်လျှော့စမ်းပါ မှော်ရယ်၊ အန်တီက ငါ့အမေရဲ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း ဆိုတာ နင် မေ့နေလို့လား၊ ငါနဲ့တွေ့လို့ ငါဒီလောက်ပဲ ကူညီနိုင်တာ၊ မေမေနဲ့သာတွေ့ရင် ဒီထက်မက မေမေကကူညီမှာပဲ၊ အဲ့လိုဆိုရင်ကော နင် ငါ့အမေကို ဘယ်လိုတားမလဲ ကဲ ... ပြော“

“အဲ့ဒါကြောင့် ငါ့အမေ့ကို နင်တို့အိမ် လုံးဝအဝင်အထွက်မလုပ်ရဘူးလို့ မှာထားတာပေါ့”

“အန်တီကလည်း လုံးဝမလာပါဘူး၊ မေမေက ငါ့ကို နှစ်ရက်ခြားတစ်ခါလောက် မေးတာ၊ လေးယဉ်နဲ့တွေ့သေးလား၊ မှော်ဝန်းညိုကော ကျောင်းမှန်မှန်တက်လားနဲ့၊ မတွေ့ဖြစ်ရင် သွားကြည့်ခိုင်းတာ၊ သွားကြည့်လို့ မပြေလည်တာမြင်ရင် ကူညီခဲ့ဖို့ တဆုံးမှာထားပြီးသား”

“မိတာ ... ငါ ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးပြောခြင်းပဲ၊ အမေ့ကို နင်အလကားနေရင်း ပိုက်ဆံတွေ ပေးမနေနဲ့၊ ဒီတစ်ခါ ဆိုရင်တော့ ... ”

မိတာ မျက်နှာလေးက နွမ်းညှိုးသွားကာ ...

“နောက်ဆုံး ပြောခြင်းဆိုတော့ ငါ တကယ်လို့ ပေးမိရင် နင်ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ငါ့ကို အဲ့လိုခြိမ်း ခြောက်တာအကျပ်ကိုင်တာ ငါမကြိုက်ဘူးနော် မှော်”

မိတာစကားကို မှော်ဝန်းကို ဖြေရခက်သွားပါသည်။
ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာတော့ သူ မစဉ်းစားဖူးသေးပါ။

“ကဲ ... ငါမပေးဘူး ဆိုပါတော့၊ အန်တီမှာ ထမင်းချက်စရာတောင် ပိုက်ဆံမရှိရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ချက်စရာမရှိရင် မချက်ရုံ မစားရုံဘဲ၊ သူလည်း မုန့်ရောင်းနေတယ်၊ ငါလည်း ငါ့အရွယ်နဲ့ ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့တော့ တတ်နိုင်သလောက်လေး ကူပေးနေတယ်၊ ဘာမှထမင်း ငတ်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ ဒီကြားထဲကမှ စားစရာမရှိအောင်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မဟုတ်တာ တစ်ခုခု လုပ်နေလို့ပဲ၊ မပျောက်နိုင်တဲ့ အဲ့ဒီအမေအကျင့်လည်း နင်တို့အသိပဲ၊ လူမွှေးလူတောင်မပြောင် မွဲဆေးဖော်နေတာ ...

နင်တို့ ပိုက်ဆံပေးပေးနေတာက အမေ အဲ့ဒီအကျင့်မပြတ်အောင် အားပေးနေသလို ဖြစ်နေတယ်၊ ချစ်ရာမရောက်ဘူး၊ နှစ်ရာရောက်တယ်၊ အဲ့ဒါကြောင့် မပေးပါနဲ့ မိတာ၊ ပြီးတော့ အစကတည်းက ငါက မျက်နှာမဲ့ပါ၊ နင့်ဆီမှာ မျက်နှာငယ်သထက်ငယ်စရာ ဖြစ်ဖြစ်လာတာမျိုးငါ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

ပြတ်တောက်သော မှော်ဝန်းညို စကားကြောင့် မိတာရဲ့ မျက်လုံးအိမ် နက်နက်ကလေး မှာမျက်ရည်ရစ်လည်ကာ အရောင်လက်လာပါသည်။

“နင် စကားပြောတာ သိပ်စိမ်းကားတာပဲဟာ၊ နင်နဲ့ငါက ဘာလဲ မှော်၊ ပြောစမ်းပါ”

“

မှော်က နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်း စေ့ထားသည်။ မဖြေပါ။

“ငါက အိမ်မှာ ထမင်းကောင်းကောင်း ဟင်းကောင်းကောင်းစားနေတဲ့ အချိန်မှာ နင်တို့သား အမိက ထမင်းချက်စားစရာ ဆန်လေးတောင်မှ မရှိဘူးဖြစ်နေရင် ငါမျိုကျနိုင်ပါ့မလား မှော်”

“

“နင်နဲ့ ငါက ချစ်သူတွေလေ”

မှော်က မိတာထံမှ ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာလွဲလိုက်ပါသည်။ သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက်လည်း ရှိုက်မိသည်။ ချစ်သူတွေတဲ့။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီပတ်သက်မှုကို ခဲဖျက်နှင့်ဖျက်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ တတ်နိုင်ရင် ပြီးခဲ့တဲ့ နွေရာသီကျောင်ပိတ်ရက်ဆီကို ပြက္ခဒိန်တွေ ပြန်လှန် နာရီလက်တံတွေ ပြန်လှည့် ပြီး ရောက်အောင်ပြန်လိုက်ချင်သည်။

ကျောင်းက သင်္ကြန်ယိမ်းအကအဖွဲ့ထဲ ပါနေတဲ့ မိတာ၊ အကသွားတိုက်နေရတာ က ညနေဘက်အပြန် မှောင်သည်။ မိတာတို့အိမ်က ဒရိုင်ဘာနှင့်ကားနှင့်နေ့တိုင်းလာကြိုပေမယ့် အကတိုက်နေတဲ့ အဖွဲ့ထဲမှာကိုက ကျောင်းက အော်ဂင်တီးနိုင်တဲ့သော်ဇင်ဦး ပါဝင်နေကာ အဲ့ဒီ သော်ဇင်ဦးက မိတာကို အသေအလဲ ချစ်ကြိုက်ပိုပန်းနေတဲ့အတွက် မှော်ဝန်းညို ကိုယ်တိုင်ကမနာလို သဝန်တိုစိတ်တွေနဲ့ တဆက်ဆက်ခါနေကာ အကတိုက်တဲ့ဆီ နေ့တိုင်း သွားထိုင်စောင့်နေဖြစ်ခဲ့တာ။

တကယ်တော့ မဖြစ်နိုင်တာကို မဖြစ်နိုင်ကြောင်း မှော်ဝန်း အသိဉာဏ်ရှိရှိ တွေးနိုင်တဲ့ သူပါ။ မိတာကို သူစွဲစွဲမက်မက်မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်လှပေမယ့် ဘယ်တုန်းကမှ ဖွင့်ပြောဖို့ မစဉ်းစားခဲ့ သူပါ။

သူဌေးသမီး တော်ဝင်ပန်းကလေးကို သူလို

ထမင်းတောင်မနည်းနပ်မှန်အောင် စားနေရတဲ့ကောင်မျိုးက တုံးခုခူးဆွတ်ဖို့ လုံးဝကို စိတ်ကူးမယဉ်ချင်သူပါ။ သူငယ်ချင်းအဖြစ်နဲ့သာ နှုတ်ဆိတ်မျှသိပ် ရောင့်ရဲနိုင်သူပါ။

သို့ပေမယ့် ကြမ္မာငင်ချင်တော့ သော်ဇင်ဦးနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းတချို့ သူသည်းမခံနိုင် လောက်အောင် မိတာကို ချောင်ပိတ်ရည်းစားစကား ပြောကြတဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ သူ့စိတ်ကို သူ မထိန်းနိုင်ဘဲ သော်ဇင်ဦးတို့ကိုလည်း ဟန့်တားရင်း မိတာကိုလည်း ကာကွယ်ရင်း ရန်ဖြစ်ကြတဲ့အခါ ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်းကဘာလဲကွ၊ ဘာများ သူရဲကောင်း

ဝင်လုပ်နေတာတုန်းကွ၊ တန်ရာတန် ရာလုပ်ကွ၊ ဘာမှလဲအမှတ်ဝင်ယူမနေနဲ့၊ မင်း မိတာနားလည်း တကပ်ကပ်မလုပ်နဲ့ ဟေ့ကောင်၊ စိတ်ကူးနဲ့တောင် မပစ်မှားနဲ့၊ စိတ်ကူးမယဉ်နဲ့၊ မင်းနဲ့မတန်ဘူး နားလည်လား၊ သူတောင်းစားလက်နဲ့ ရွှေခွက်တက်နှိုက်ဖို့ လုပ်နေသေးတယ်၊ မင်းမိတာနား တကပ်ကပ် လုပ်နေတာ ငါ့မျက်စိထဲ လုံးဝ ကျက်သရေမရှိဘူး၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ပိုက်ပြီး ထွက်သွားစမ်းကွာ”

တင်စီးရင့်သီးလှတဲ့ သော်ဇင်ဦးရဲ့စကားများကြောင့် မှော်ဝန်းညို

ထူပူပေါက်ကွဲခဲ့ရကာ အဲ့ဒီနေ့က ရန်တွေလည်းဖြစ်မိခဲ့ရတဲ့အပြင် လျှပ်တစ်ပြက် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ မခံချင်စိတ် အငုံ့စိတ်နှင့် မိတာကို သူချစ်ရေးဆိုမိသွားခဲ့သည်။

သူ့ကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက တရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ကရုဏာချစ်

ချစ်နေတဲ့တဲ့ မိတာ တစ်ယောက်ကလည်း နှစ်ရက်လောက်တောင် မစဉ်းစားဘဲ ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲ ညိတ်ချလိုက် တော့ သူတို့ချစ်သူတွေအဖြစ် တော်စပ်ပက်သက်ရတော့သည်ပေါ့။ ကျွဲမိတဲ့စကားကို ပြန်နုတ်မရတော့ ဘဲ မိတာအချစ်ကိုသူပိုင်ရကာ မိတာချစ်သူ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

မှော် မိတာကို အလွန်ချစ်ပါသည်။ သို့ပေမဲ့ ချစ်သူတွေဘဝမှာ

သူလုံးဝမပျော်ပါ။ အချိန်တိုင်း မိနစ်တိုင်း ဘွာခတ်နောက်ဆုတ်ချင်နေခဲ့တာပါ။
ဘယ်လိုဆို ဘယ်လိုမှ မအပ်စပ်လွန်း တဲ့ဘဝ။

ဘယ်လိုသတ္တိမျိုးနဲ့များ ခေါင်းအညိတ်စောလွန်းလေသလဲမိတာရယ်။

“ဒီမှာ ... မှော်”

မိတာအသံက တိုးတိုးလေး။

“နင် ငါ့ကို သူစိမ်းဆန်ဖို့ ဘယ်တော့မှ မကြိုးစားမိစေနဲ့ကြားလား၊
နင်ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ ငါနင့်ကို သိပ်ချစ်တာ နင့်စိတ်ဓာတ်၊
နင့်အတွေး၊ နင့်အသိဉာဏ်၊ နင့်ခွန်အားတွေကိုပဲ
နင်ထည့်တွေးနေတဲ့ငွေဆိုတဲ့အရာကြီးက
ခုနအချက်တွေပြည့်စုံနေရင်အချိန်တန်နောက်က ကပ်ပါလာ မှာပါ ...

နင် ငါ့ကို သူစိမ်းဆန်ဆန် ဆက်ဆံရင် ငါရင်နာတယ်သိလား၊
ငါသိပ်ချစ်ရသလောက် နင်မချစ်ဘူးလို့ခံစားရလို့ ဝမ်းနည်းတယ်၊
သိပ်သိပ်နာကျင်လာအောင်မလုပ်နဲ့ မှော်၊ ငါ ဇွတ်တရွတ် သက်သေပြမိလိမ့်မယ်”

“ဟာ ... မိတာ”

မှော်ဝန်း ပျာယာခတ်သွား၍ မိတာက နှုတ်ခမ်းတွန့်တစ်ချက်နှင့် ပြီးပြီး
အနိုင်ရတဲ့မျက် စောင်းနှင့် တစ်ဖက်လှည့်သွားပါသည်။ အခွေတွေကို ဣန္ဒြေရရ
ကြည့်နေတဲ့ မိတာကို မှော်နောက် ကနေ စုပုပ်ပြီး ကြည့်နေမိသည်။ သိပ်ဆိုးတဲ့
မိတာ၊ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိအောင် ဘယ်လိုဖြေရှင်း ရမှန်းမသိအောင်
သိပ်ချက်ကောင်းကိုင်တတ်တာပဲ။

စိတ်ရှုပ်စိတ်ညစ်တဲ့ကြားက မိတာကို ချစ်မြတ်နိုးကျေးဇူးတင်လှတဲ့
ခံစားချက် ပီတိက နှလုံးသားတစ်ဝိုက် စိမ့်ပျံ့ကာ ထွက်လာသည်။ ကြည်နူးလွန်းဖို့
ကောင်းပါရဲ့။ သို့ပေမဲ့ သူ့အတွက်က တော့ တစ်ဝက်တစ်ပျက်မျှသာပါ။

ကျန်တစ်ဝက်တစ်ပျက်ကတော့ မေ့ပျောက်ထားလို့မရတဲ့

အကျည်းတန်ဆန်တဲ့သူဘဝလေ။

ဒေါ်မြင့်က ကောင်တာကနေ မှော်ဝန်းကို

အသလွတ်မျက်စောင်းလှမ်းထိုးပါသည်။ လူတွေဟာ အဲ့လိုပဲ။

နင်းပြားဆိုပိုဖိနင်းချင်ကြတာ။ ဒီလို ဘာရပ်မှမပေါ်တဲ့ ဖြူကာပြာကာ လူမွဲ မှော်

ဝန်းညိုကို မိတာလို မိန်းကလေးမျိုးက တမွန်တမြတ် ချစ်ခင်ဂရုစိုက်

အရေးပေးလှတာကို သူ့အိတ်က လည်း မစိုက်ရဘဲနဲ့ မကျေမချမ်း ဖြစ်နေသူတွေက

မရှားဘူးလေ။

“မမတာ ... မမတာ ... ဦးအာလူး လာနေတယ်”

ပူစူးက လေသံဖျူဖျူနှင့် အသိပေးလျှင် မိတာက “အင်း” ဟု

ဟန်မပျက်နေတတ်သ လောက် မှော်က ဟိုဟာကောက်ကိုင်ရမလို ဟိုချောင်တိုးရမလို

ကယောင်ကတန်း ထိတ်လန့်ရသည်။ ဟိုဘက်နားက စာအုပ်စင်ဘက်တိုးကာ

စာအုပ်တွေ ဟိုကိုင်ဒီကိုင် လျှောက်လှန်ရသည်။ ကိုယ်လိုလူက ဗီဒီယိုအခွေတွေ

မွှေနေလို့ ယုတ္တိမရှိဘူး မဟုတ်လား။

“သမီးလေး ... ကြာနေပြီ၊ ဆရာ ဆူနေဦးမယ်”

ဦးအာလူး မျက်လုံးများက မှော်ဝန်းရဲ့ ကျောဘက်ဝဲခနဲ။ တကယ်တော့

အားလုံးဟာ ရိပ်မိသိရှိနေကြတာချည်းပါပဲ။ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် အခြေအနေမျိုး

အဖြစ်ပွားရုံသာ သတိနှင့်စောင့်ကြည့် နေကြတာ။

“ဒီမှာ ရွေးနေရသေးတာ ဦးအာလူးကလည်း”

မိတာက ခုနတည်းက ဒေါ်မြင့် ပေးပြီးသား အသစ်နှစ်ခွေကို

ကောက်ယူလိုက်ကာ လှည့်ထွက်လိုက်ပါသည်။ ဒေါ်မြင့်က မိတာမရှိတော့လျှင်

မှော်ဝန်းဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်းက ...

“မငှားဘဲနဲ့ စာအုပ်တွေ ဟိုကိုင် ဒီကိုင် မဖွကြနဲ့ဟေ့၊
စာအုပ်တွေကြေတယ် ဟွန်း”

မှော်ဝန်းညိုက ဆိုင်ထဲက ချာခနဲ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

(၂)

“ဒါနောက်ဆုံးအကြိမ် သတိပေးခြင်းပဲ”

ဦးဗစိုးက စားပွဲကို လက်ဝါးကြီးနှင့် ဖြန်းခနဲတိုက်ပါသည်။
လူလုံးလူထည်ကြီး ကြီးထွားသလောက် လက်ဝါးကြီးကလည်း ကြီးမားကာ
စားပွဲပုတ်သံကြီးကလည်း ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထလောက်အောင်
ကျယ်လောင်လှပါသည်။

“နောက်တစ်ခါ ဒီကလေးကချေ အုတ်ကြားမြက်ပေါက်ကောင်နဲ့
ပေါင်းတာသင်းတာတွေ့ရင် နင့်ကို ကျောင်းပါထုတ်ပစ်လိုက်မယ်၊
ဆယ်တန်းမအောင်လည်း အရေးမကြီးဘူး၊ နင့်ကို ငါသဘောကျတဲ့သူ
ငါ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်သူဌေးတွေရဲ့သား တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ စောစောစီးစီး
ပေးစားပစ်လိုက်မယ်၊ နင် လင်ယူ သားမွေး ကလေးထိန်းပြီး
အိမ်တွင်းအောင်းနေလိုက်တော့...”

မဟုတ်တရုတ် အပေအတေတွေနဲ့ ပေါင်းသင်းနေရင်လည်း
နင့်ယောက်ျားပဲ နင့်ကို ဆုံးမပစေတော့၊ မလုပ်ဘူးမထင်နဲ့၊ ငါ့သမီးလေး
ငယ်သေးတယ်တွေ ဘာညာတွေမရှိဘူး၊ မိဘအုပ် ထိန်းသူ သဘောတူရင်
ဘယ်အချိန်ပေးစား ပေးစား၊ တရားဝင်တာချည်းပဲ၊ ကြပ်ကြပ်သတိထား”

မိတာက လက်ကလေးနှစ်ဖက် နောက်ပစ်ရပ်နေရာမှ ဖေဖေ့ကို
မျက်လွှာတစ်ချက် ပင့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဘာကြည့်တာလဲ၊ တကယ်မလုပ်ဘူးထင်နေလား”

တကယ်လုပ်မယ်ဆိုတာ သိပါသည်။ ဖေဖေ

ဘယ်လိုခက်တရော်ကြမ်းတမ်းတယ်ဆို တာ ကောင်းကောင်းသိပါသည်။ မနှစ်ကပဲ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်ပဲ ရှိသေးတဲ့ အစ်ကို ဖြစ်သူကိုသူ မကျေနပ်သူနှင့် ရည်းစားထားမှုနှင့် ချက်ချင်းပင် ဖေဖေမိတ်ဆွေ မြိတ်က သူဌေးသမီး တစ်ယောက်နှင့် ဖုတ်ပူမီးတိုက် ပေးစားပစ်ကာ မြိတ်ကို ထည့်လိုက်ပြီး တစ်စီးပွားထူထောင်ပေးလိုက်တဲ့ သာဓကပူပူ နွေးနွေး ရှိတာပဲ။

ဖေဖေဟာ ပြောရရင်တော့ ပညာရေးလည်းနံနဲခွဲကာ ကျောင်းတက်တာ ပညာသင်တာ တွေကို အသိပညာရဖို့လို့ မခံယူ။ ဘွဲ့ရဖို့ ကျောင်းတက်နေကြတာဟု တစ်ယူသန်တွေးကာ ဘွဲ့မရလည်းပဲ သူ့လိုပဲ သူဌေးကြီးဖြစ်နိုင်တာပဲ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ရှိရင် ပြီးရောဟု ယုံမှတ်သူဖြစ်ပါသည်။

ဟိုအရင်က ပွဲရုံလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ခဲ့သူဖြစ်ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ ရေလုပ်ငန်း ရေထွက်ကုန် လုပ်ငန်းကိုပါ တိုးချဲ့လာကာ သောက်သောက်လဲ စီးပွားဖြစ်လာသူဖြစ်၍ သူယုံကြည်ရာသည်သာ အမှန်လို့လည်း အစွန်းရောက်လှသည်။ တော်ရုံတန်ရုံ ဆရာဝန် အင်ဂျင်နီယာတွေဆိုတာကိုလည်း လူရေးလူရာသွင်းတာမဟုတ်။

ဖေဖေမျက်စိထဲမြင်တာ ငွေ၊ ဖေဖေအတွေးထဲရှိတာ ငွေ၊ ဖေဖေနှုတ်က ထွက်သမျှ စကားတွေက ငွေ။

ငွေ ... ငွေ ... ငွေသည်သာ အဓိကလို့ ငွေကိုသာကိုးကွယ်သူတည်း။

“နင့်ကိုလည်း ကျောင်ထုတ်ပြီး လင်ပေးစားပစ်မယ်၊

အဲသလိုကောင်မျိုးနဲ့ ကြိုက်ဖို့မပြောနဲ့ ခင်မင်ဖို့တောင်မလိုဘူး၊ အဲ့ဒီအကောင်ကလည်း ငါ့သမီးလိုဟာမျိုးကို လာချိုင်ဖို့ ကြိုလို့ကတော့ သတ်ကိုပစ်မယ်”

“သမီးတို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက တစ်တန်းတည်းသားချင်းမို့ ခင်နေတာပါ ဖေဖေ”

“မခင်ရဘူး၊ ပေါင်းစရာကိုမလိုဘူး၊ သူ့မအေလည်းကြည့်၊ လူမွေးလူတောင် မပြောင်တဲ့ကြားက မိုက်လုံးကကြီးသေး။ သူများကို အချေးထူ အငှားထူနဲ့ အရှက်လည်းမရှိဘူး၊ မအေနဲ့သားကလည်း တကျက်ကျက်၊ တစ်ချိန်လုံးသတ်နေတာ၊ ငါ အားလုံးကြားပြီးသား၊ ဒီအကောင်ကလည်း လူကသာမဲ့ အတေ အောက်တန်းစား၊ ရက်ကြည့်တော့ မှုန်တေတေနဲ့ လူကြီးလူကြီးမှန်း မသိတဲ့ကောင်၊ အသုံးမ ကျတဲ့အကောင်မျိုး”

“မှော်ဝန်းညိုက လူကောင်းပါ ဖေဖေ”

“ပြန်”

ဖေဖေက လက်ဝါးကြီးနှင့် စားပွဲကို ရိုက်ပြန်သည်။

“သူ့ဟာသူ ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး ငါစိတ်မဝင်စားဘူး၊ ငါပြောနေတာ နင် ဒီကောင်နဲ့ မပေါင်းနဲ့ ဒါပဲ၊ ပြောနေတာလည်း အကြိမ်ကြိမ်ရှိပြီ၊ ဆက်ပေါင်းသင်းနေတယ်၊ ဒီကောင်က ရွှေထွက်နေလို့လား”

“မှော်က ... ”

“တော်စမ်း၊ ဒီနာမည် ငါ့နားထဲ ထပ်ခါ ထပ်ခါ ကြားအောင် ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောမနေနဲ့၊ မကြားချင်ဘူး၊ လမ်းပေါ်မှာ နှစ်ယောက်သား ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး အရှက်မရှိဖြစ်နေတာ၊ တောက်”

“သမီး ဖိနပ်ပြတ်သွားလို့ သူ့ကူညီပေးနေတာပါ ဖေဖေ”

“ဖိနပ်ပြတ်ရအောင် ဘာလို့ လမ်းလျှောက်သေးလဲ ကျောင်းမှာ စကားရည်လုပွဲရှိလို့ ကျောင်းစောဆင်းလိုက်တာ အိမ်ကိုဖုန်းဆက်ကားခေါ်ပါလား၊ နင့်ဟာနင် နန့်ကြောထပြီး လမ်းလျှောက်ပြန်တာ၊ ဖိနပ်ကကော

ဘာလို့ခိုင်တာသစ်တာမစီးလဲ၊ ဘာလို့အစုတ်စီးသွားသေးလဲ၊

ပြတ်ကန်နီးကိုစီးသွားတော့ ပြတ်မှာပေါ့၊ ဒေါ်အေး ... ဒေါ်အေး ... မြန်မြန်လာစမ်း”

“ရှင် ... လာပါပြီ ဆရာကြီး”

မလှမ်းမကမ်းက ဖြတ်လျှောက်မိတဲ့ ဒေါ်အေးခမျာ စက်ကွင်းမလွတ် အခေါ်ခံရပါသည်။

“ခန မိတာ ပြတ်တယ်ဆိုတဲ့ ဖိနပ်စုတ် လွှတ်ပစ်လိုက်စမ်း၊ တစ်အိမ်လုံးရှိသမျှ ဖိနပ်စေ့အောင် အကုန်စစ်စမ်း၊ ဟောင်းနေတာ အကုန်လွှတ်ပစ်၊ ဘယ်သူ့ဖိနပ်မှ မကျန်စေနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ ဖိနပ်တွေပါ ဟောင်းနေရင် လွှင့်ပစ်ကြားလား၊ သွား ... မြန်မြန်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

“ဗစိုးသမီး လုပ်ပြီး လမ်းမှာပြတ်မယ့် ဖိနပ်စုတ်ကို စီးနေတယ်၊ တောက် ... ကလေးကချေ ကောင်ကများ ငါ့သမီးဖိနပ်ပြတ်ကို လာဆက်ပေးနေတယ်လို့၊ ဒီမှာ မိတာ၊ နင်နဲ့ ခင်ဖို့မပြောနဲ့ နင့်ဖိနပ် တောင် ဒီကောင် ကိုင်တပ်ပေးနေတာ ငါမကြိုက်ဘူး၊ အဲဒါ စကားကုန်ပဲ”

မိတာသည် ခေါင်းငုံ့မျက်လွှာချကာ ရစ်ဝဲလာသော မျက်ရည်စိုစိုကို မျက်တောင်ခတ်၍ ခတ်၍ သိမ်းနေမိသည်။ ဝမ်းနည်းလိုက်တာ။ မှော့်ကိုပြောရက်လိုက်တာ ဖေဖေရယ်၊ ခင်ဖို့မပြောနဲ့ ဖိနပ်တောင်ကိုင်တာ မကြိုက်ဘူးဆိုတဲ့ စကားမျိုးထိ ဖေဖေ ပြောတာကျတော့ မှော့်ဘက်ကို ကရုဏာ ပိုစရာသာလျှင်ဖြစ်တော့သည်။

အင်မတန် ဆင်းရဲလှပေမယ့် မှော်ဝန်းဟာ လူကောင်းလေး တစ်ယောက်ပါ။ ငွေကမရှိ အခွင့်အလမ်းကလည်း မရှိ၊ ပံ့ပိုးထောက်ပံ့သူကမရှိ ဆိုတော့ သူ့ရဲ့ အရှိန်တရဲရဲတောက် လာနိုင်တဲ့ စွမ်းအားတို့သည်လည်း ပေါ်လွင်လာစရာအကြောင်းမရှိဘူးပေါ့။ မိတာကို စုံလုံးကန်းတယ်ပဲ ပြောချင် ပြော

ကိုယ်တိုင်မမြင်မတွေ့ဖူးသော်လည်း မှော်ဝန်းညိုဟာ

အထောက်အပံ့သာရှိလျှင်ပံ့ပိုးမှုသာကောင်း ရင် ထူးထူးချွန်ချွန် ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ သူတစ်ဦးလို့ ယုံကြည်နေမိတာပါ။

အခုကိုပဲ ကျောင်းဖတ်စာအုပ်ကအစ အခြာအတန်းတက်သူတွေလှူတဲ့ အဟောင်းတွေ လက်ခံရတဲ့ဘဝ၊ ဗလာစာအုပ်၊ ဘောလ်ပင်တောင်မှ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မဝယ်နိုင်တဲ့ဘဝမျိုးနဲ့တောင် ဘယ် လောက်စာတော်တဲ့ ကောင်လေးလဲ။

“ကိုစိုး”

ဖေဖေ မိတာကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေတဲ့ အခန်းဝန်း မေမေ ရောက်လာပါသည်။ မကျန်းမာတဲ့သူပီပီ မေမေခေါ်သံက ဖျော့ဖျော့လေး။

“ကိုစိုး ... သမီးလေးကို ဘာတွေဆူနေတာလဲ”

“နွယ်နွယ် ... မင်းမလာနဲ့ ... မင်းမလာနဲ့၊ မင်းဟာမင်းနားနားနေနေ နေချည်၊ မင်းသမီး မဟုတ် ကဟုတ်ကတွေလုပ်နေလို့ ဆုံးမနေတာ ... ပြီးပြီ”

မေမေရောက်လာ၍ ဖေဖေက သူ့ကြိမ်းမောင်းပွဲကို အဆုံးသတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဖေဖေဟာ ဒီလောက်တောင် ကြမ်းတမ်းခတ်တရော်ပေမယ့် မေမေကိုတော့ ညှာတာချစ်ခင်သူ ဖြစ်ပေသည်။ မေမေကလည်း သူ့ကို ဘယ်တော့မှ ဆန့်ကျင်သူမှမဟုတ်တာ။ သို့သော် မေမေကိုလည်း ပဲသူ့မူသူ့စည်းကမ်းနှင့် ပတ်သက်လာလျှင်တော့ အလိုမလိုက်ပါ။

“မိတာ ဘာလုပ်လို့လဲဟင်”

“မင်းလည်းပါတယ်၊ မင်းကလည်း ဟိုဒုက္ခအိုးမကြီးကိုမင်း ငယ်သူငယ်ချင်းဆိုပြီး သံယောဇဉ်က မပြတ်ဘူး၊ မင်း အဲ့ဒီမလေးယဉ်နဲ့ ခင်မင်လို့ သူ့သားနဲ့ မိတာပါ ဆက်ခင်နေတာ၊ အဲဒီ မလေးယဉ်သားလို အနုတ်စုတ်ဂုတ်စုတ်ကို မင်းသမီးက အကောင်းထားပေါင်းနေတယ်၊ မတော်တဆ အနေနီးစပ်ပြီး

ချစ်ကြိုက်သွားတာမျိုးများ ဖြစ်လို့ကတော့ အကုန်ခတ်သတ်ပြီး ငါ ကြိုးစင်တက်သွား မှာ နားလည်လား၊ ဒီလိုပုံစံအတိုင်း ဆက်ရင်းနှီးသွား၊ တစ်နေ့ကြိုက်မှာ”

ကြိုက်နေပါပြီ ဖေဖေရယ်၊ ကြိုက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီး သူ့ကို ချစ်တာပါ။ သနားကရုဏာချစ်နဲ့သူ့အတွက်ဆိုဘာကိုမဆို ပေးဆပ်ချင်စိတ်မျိုးနဲ့ ကိုချစ်မြတ်နိုးမိတာပါ။

ဖေဖေမရိပ်မိသေးတာ တော်ပါသေးရဲ့။ သို့ပေမဲ့ အခုမရိပ်မိလည်း တော်ကြာ ရိပ်မိမှာပါ။ ဖေဖေဟာ မျက်စိကြီး နားကြီး လက်တံရှည်။ ဒီတစ်ရပ်ကွက်လုံးထဲက လူရွယ်လူလတ် အတော်များများဟာ ဖေဖေပွဲရုံတွေ၊ စက်ရုံတွေ၊ အအေးခန်းတွေမှာ ဖေဖေ အလုပ်ပေးထားတာတွေ ချည်းမို့ တစ်ရပ်ကွက်လုံးအပေါ်ဖေဖေက ဩဇာညောင်းလှပါသည်။ တစ်ရပ်ကွက်လုံးဖေဖေကို ရွံ့ရရှိန် ရပါသည်။

ဖေဖေတပည့်တွေထဲမှာ လူကြမ်းတွေ လူမိုက်တွေ အများကြီး၊ ထီခနဲဆို လက်သံ ပြောင်လှသူ အများကြီး။ မိတာသည် မှော့အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်လှပါသည်။ သို့ပေမဲ့ ဖေဖေကို ကြောက် လို့တော့ မှော့ကို သံယောဇဉ်မပြတ်နိုင်ပေ။

“အန်တီ”

“ဟယ် ... သမီး ... မိတာ မှောင်ခါတောင်နီးပြီ၊ ဘာလာလုပ်တာတုံး”

“ညနေက ကျူရှင်က ပြန်လာတော့ အန်တီကို သမီးတို့လမ်းထိပ်နားမှာတွေ့တယ်၊ အိမ်ဘက်မျှော်နေတာ၊ သမီးကားပေါ်ကနေ တွေ့လိုက်တယ်၊ အဲ့ဒါ အန်တီများ ဘာများပြောစရာရှိလို့ လဲ၊ ဘာများ အခက်အခဲရှိလို့လဲလို့ပါ၊ အဲ့ဒါလာမေးတာ”

“ဪ ... သမီးရယ်၊ ဒါများ လိုက်လာရသလားကွယ်၊ ဦးဗစိုး ပြန်သိရင် သမီးကို ဆူတော့ မှာပဲ၊ အခုဘယ်လိုရောလာလဲဟင်”

“သမီး ဟိုဘက်လမ်းက သီတာ့အိမ်မှာ စာကူးမလို့ဆိုပြီး ထွက်လာတာ၊ သီတာတို့လမ်းက ချိုင့်များတော့ ကားကို လမ်းထိပ်မှာပဲ ရပ်ခိုင်းထားတာ၊ ကားပေါ်က ဒရိုင်ဘာက သီတာတို့အိမ်ကို လှမ်းမြင်နေနိုင်တယ်လေ၊ အဲ့ဒါကြောင့် သီတာ့အိမ်ပေါ်တက် စာကူးနေသလိုလိုနဲ့ သီတာတို့အိမ်နောက်ဖေးကဆင်းပြီး နောက်ဖေးလမ်းကြားကနေ ဒီဘက်လမ်းကို ကူးလာတာလေ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သမီးလေးရယ်၊ ရင်တုန်လိုက်တာကွယ်၊ အဖေပြန်သိရင် ငါ့သမီး အဆူအပူ ခံနေရပါဦးမယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး သမီး ... ပြန် ... ပြန်“

“ဟင် ... အန်တီကိုလည်း လမ်းထိပ်နားတွေ့ ... မှော်ကလည်း ဒီနေ့ ကျောင်းမတက်တော့ စိတ်ပူသွားလို့ပါ”

သူတို့နေကြတာသည် မြို့နယ်တစ်ခုတည်းအတွင်းဖြစ်ပေမယ့် ကားလမ်းမကြီး ခြားထားသော ဟိုဘက်ဒီဘက် ရပ်ကွက်တို့ဟာ လူနေမှုအဆင့် ကွာလှပါသည်။ ဟိုဘက်ခြမ်းက လူကုံထံ အခြမ်း။ တဖြည်းဖြည်း ဝေးလေ ခြံတွေဝင်းတွေ ပိုမိုကြီးကျယ်ခမ်းနားကာ သူဌေးရပ်ကွက် ဆန်လေ၊ အဲဒီ မှာ မိတာတို့ကနေပါသည်။

ဒီဘက် လက်လုပ်လက်စားရပ်ကွက်ဘက်ကျတော့ အတွင်းဘက်ရောက်လေ ပိုပိုနံ့ချာ စုတ်ပြတ်လေဖြစ်ကာခနော်ခနဲ့အိမ်ကလေးတွေ ပြုတ်သိပ်နေပါသည်။ တစ်မြို့နယ်တည်းမှာ ပင်မတူ ညီသော လူတို့ရဲ့ ကုသိုလ်ကံအကျိုးပေးကို တွေ့မြင်နိုင်တာပါ။

“ညနေက အန်တီ အဲ့ဒီဘက်လာတာက အဲဒီ နားခြံတစ်ခြံက စပယ်ရုံတွေကနေ စပယ်ဖူးတွေ ပုတ်ပြတ်ကောက်ဖို့ပါ၊ မနက်စောက ပဲပြုတ်ရောင်းထွက်ရင်း မေးမြန်းဈေးတည့်ပြီးတော့ ညနေက အဲ့ဒါလေး သွားခူးတာပါ၊ လက်ထဲမှာ နှီးဗန်းလေး သမီး မတွေ့ဘူးလား၊ ခုနအဲဒါထိုင်သီနေတာ

ဟိုမယ်လေ စံပယ်ကုံးတွေ၊ အန်တီ ခဏနေဘုရားခြေရင်းနား အဲဒါလေး သွားရောင်းမယ်လို့လေ၊ ရော့ ... ရော့ ... သမီး ယူသွားဦး”

မိတာသည် စိတ်မကောင်းနိုင်။ အန်တီခမျာ အကျင့်ဆိုးလေးတစ်ခုနဲ့ စွဲနေတာက လွဲလျှင် ကြံဖန်တော့ ရုန်းကန်ရှာဖွေသား။ အန်တီဟာ သားဖြစ်သူနဲ့ဆို တစ်ယောက်တစ်ခွန်း တကျက် ကျက်ပေမယ့် မိတာအပေါ်တော့ နူးညံ့ချစ်ခင်လှပါသည်။ သူရပေါက်ရလမ်းရှိလို့ ချစ်ပြတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ တကယ့်ကို စင်စင်ကြယ်ကြယ် ချစ်တာ မိတာ ယုံကြည်သည်။ မေမေ့ကိုလည်း ထို့အတူပါပင်။

“အန်တီ ... မှော် ဘာဖြစ်လို့ကျောင်းမတက်တာလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား၊ အခုကော ဘယ်မှာ လဲ၊ မရှိဘူးလား”

“မှော်က အလုပ်လေးလုပ်စရာရှိလို့ ဒီနေ့ကျောင်းမတက်တာပါ၊ ဟိုဘက်နားက ဂိုဒေါင်အသစ် ဆောက်နေတဲ့ဆိုမှာ မီးကြိုးတွေသွယ်ဖို့ မီးလိုင်းဆင်ဖို့ လိုက်သွားတယ်”

“ဟင် ... မှော်က မီးလိုင်းဆင်တာတွေ ဘာတွေလုပ်တတ်လို့လား အန်တီယဉ်ရယ်”

“ဦးဖိုးရွှေတို့ လုပ်ကြတာ၊ မှော်ဝန်းက ဘေးကကိုင်ပေးကူပေး တွယ်တက်တန်းတက် လက်တို့ လက်တောင်းပေါ့၊ တစ်နေကုန်တာ ဆိုတော့ နေ့တွက်ခရမှာပေါ့ သမီးရဲ့”

မိတာ မျက်နှာကလေးကို အိုသွားရပါသည်။ စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်ရသည်။ ချက်ချင်းပဲ ထိုင်ငိုချင်သလို နှာတွေပင်မွန်ကာ မျက်ခွံလေးတွေရဲတက်လာပါသည်။

“အန်တီ ... သမီးသွားတော့မယ်၊ ရော့ ... ပိုက်ဆံနည်းနည်းယူထားလိုက်နော်၊ မှော်ကို သမီးပေးတယ် မပြောပါနဲ့ အန်တီ”

“အို ... ဒီနေ့ အန်တီဆီမှာ သုံးစရာရှိပါတယ် သမီးရဲ့၊ မယူဘူး ...
မယူဘူး၊ သမီးမုန့်ဖိုး သမီးပြန်ယူသွား၊ မှော်ဝန်းကလည်း သမီးဆီက
ပိုက်ဆံမယူရဘူး ပြောထားတယ်”

ဒေါ်လေးယဉ်က မိတာ အတင်းလက်ထဲ ထိုးထည့်တဲ့
ငါးရာတန်နှစ်ရွက်ကို မိတာထံ အတင်းပဲ ပြန်ပေးပါသည်။

“မှော့ကို လုံးဝမပြောနဲ့ပေါ့၊ သမီးလည်း မပြောဘူး၊ ယူထားလိုက်ပါ
အန်တီရယ် ... နော်။ ပြီးတော့ မှော့ကိုလည်း အဲ့လိုအလုပ်တွေထဲ နေ့စားမထည့်ပါနဲ့
အန်တီရယ် မကျွမ်းကျင်ဘဲနဲ့ အန္တရယ် ဖြစ်နေပါ့မယ်”

“အမယ်လေး ... အန်တီမထည့်ရပါဘူး သမီးရယ်၊ သူ့ဟာသူ လုပ်ချင်လို့
လိုက်သွားတာပါ။ ကျောင်းပိတ်ရက်က ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကျောင်းဖွင့်ရက်ကို
ကျောင်းဖျက်ပြီးလိုက်တာတော့ အန်တီလည်း ဘယ်ကြိုက်ပါ့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့
သမီးသူငယ်ချင်းက ဘယ်တုန်းက ပြောလို့ဆိုလို့ ရလို့လဲ”

“ဟင် ... မှော်က လိမ္မာပါတယ် အန်တီရယ်”

“ဆိုးတယ် မိုက်တယ် ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးအေ၊ သူလုပ်ချင်ရာ
လုပ်တယ်လို့ ပြောတာပါ။ ကဲ ... သမီး ပြန်ပြန်၊ ဟိုနေ့ကလည်း အဆူခံရတာ ဆို”

“အန်တီ ဘယ်ကသိလဲဟင်”

“ပူစူးလေးနဲ့ ဈေးမှာတွေ့လို့ သူပြောပြတာ”

“ဖေဖေက အရာရာ သူ့စိတ်သူ့သဘောချည်းပဲ၊ ခုလည်း သမီးကို
မှော်နဲ့မပေါင်းရဘူး၊ မခင်ရဘူး၊ လုပ်နေတာ၊ သူ့စကားနားမထောင်ရင် သမီးကို
ကျောင်းထုတ်ပြီး ယောက်ျားပေးစားပစ် မယ်တဲ့”

“ဘုရားရေ ... ဦးဗစိုးကြီးက တကယ်လုပ်မှာအေ၊ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေပါ
သမီးရယ်၊ မှော်ဝန်း နဲ့လည်း ပေါင်းမနေပါနဲ့၊ ခပ်တန်းတန်းနေလိုက်”

“အို ... မနေနိုင်ပါဘူး အန်တီကလည်း၊ ဘာလို့မပေါင်းရမှာလဲ၊ အန်တီကို ... ဟို ... မှော်က ဘာမှ မပြောဘူးလားဟင်”

“ဘာကိုလဲ သမီး၊ ဘာကိုပြောတာလဲ”

မိတာက လက်ချောင်းလေးများကို လိမ်ကာ ချိုးကာ သူ့နှုတ်ခမ်းလေးနှစ်လွှာကို အချင်းချင်း ဖိပွတ်ကာ ပြောဖို့မနည်းအရှိန်ယူရင်းက ရုတ်တရက် ကမူးရှူးထိုး ပြောချလိုက်ပါသည်။

“အန်တီ ... သမီးနဲ့ မှော်က ချစ်နေကြပြီ၊ ချစ်သူတွေတွေလေ”

“ဘုရား ... ဘုရား”

ဒေါ်လေးယဉ်က အူလိုက်သည်းလိုက် ဘုရားတလိုက်မိပါသည်။ ဦးဗစိုး မျက်နှာကြီး မြင်ယောင်ကာ ကြက်သီးတောင် တဖြန်းဖြန်း ထသွားရပါသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ချစ်ခင်လှတဲ့ အချောအလှ သူဌေးသမီးနဲ့ သူ့သားကြိုက်တာဆိုပေမယ့် ဝမ်းမမြောက်နိုင်ပါ။ ဦးဗစိုး လက်ချက်နှင့် သူ့သားစိစိညက်ညက် ကြေမှာကိုသာ တွေးပူပြီး မနှစ်မသက် ဖြစ်ရတာ ပင်။

“ဘာဖြစ်လို့ ချစ်ကြရတာ တုံး၊ မဖြစ်နိုင်တာ၊ မိုက်လိုက်ကြတာ၊ မှော်ဝန်းလည်း မိုက်လုံးကြီးလှ ချည်လား၊ သူ့ဘာမှမပြောဘူး၊ သိလည်း မသိဘူး၊ သိလည်း ဝမ်းမသာဘူး၊ သဘောမကျနိုင်ဘူး သမီး၊ သမီးအတွက် လည်းမှော်က တန်းညီတဲ့ ကြင်ဖော်ကြင်ဖက် မဟုတ်ပါဘူး၊ မှော်ဝန်းကိုလည်း ဦးဗစိုး လက်ချက်နဲ့ ဒုက္ခရောက်မခံနိုင်ပါဘူးအေ”

“အဲလိုမပြောပါနဲ့ အန်တီရယ်၊ သမီး မှော့်ကို အရမ်းချစ်တာပါ၊ မှော်ကလည်း သမီးကို တကယ် ချစ်ပါတယ်”

“အို ... စကားပြောလည်း အချိုးမပြေ၊ သမီးကို ဆူလားပူလား လုပ်နေတဲ့ ဒီကောင်လေး ကိုများ ဘာချစ်စရာအကြောင်းရှိလို့လဲ၊ မေ့လိုက်ပါ သမီး၊

ဖြတ်လိုက်ပါအေ၊ ညည်းတို့နှစ်ယောက်လုံး ဒုက္ခရောက်ကြရလိမ့်မယ်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး အန်တီ၊ ပြီးတော့ အန်တီကို သမီးကြိုပြောပြထားဦးမယ်၊ ဖေဖေက မှော်နဲ့ကိစ္စ သာသိရင် သမီးကိုကျောင်းပါထုတ်ပြီး ယောက်ျားပေးစားပစ်မှာတဲ့၊ အဲဒီ လိုသာဖြစ်လာရင် သမီးက ဒီကိုပဲပြေးလာခဲ့မှာ၊ အဲ့ဒါ မှော်ကိုလည်း ပြောပြထားပေးပါနော် ... နော် ... အန်တီ”

“အို ... မဖြစ်နိုင်တာ၊ ညည်းတို့ အသက်လေးတွေ ဘာရှိသေးလို့လဲ အတာရယ်၊ မိုက်ရှူးမရဲပါနဲ့ သမီးလေးရယ်၊ ညည်းဒုက္ခရောက်မှာအော့၊ အန်တီတို့ ဘယ်လောက်တောင် မွဲတေချို့တဲ့တယ်ဆိုတာ သမီး မသိတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ကွယ်”

“ဟင့်အင်း ... သမီး မှော်နဲ့သာ မခွဲနိုင်တာ။ ဆင်းရဲခံနိုင်ပါတယ် အန်တီ”

“မဆင်းရဲဘူးသေးလို့ပါအေ၊ မဆင်းရဲဖူးလို့ ဒီစကားပြောတာပါ၊ မမိုက်ပါနဲ့ အတာရယ်၊ ညည်း အဖေပြောတဲ့စကားသာ နားထောင်စမ်းပါ၊ ကဲ ... ပြန် ... ပြန် ... သမီး၊ အခုလည်း ပြန်လိုက်တော့၊ ကြာနေပြီ သွားတော့”

မိတာခမျာ မျက်ရည်လေးတလည်လည်နှင့်ပင် ဒေါ်လေးယဉ် လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားရာမှ လွှတ်ပြီး နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်ကလေး ထွက်လာရာမှ ချာကနဲလှည့်၍ မှော်တို့ လမ်းသွယ်ကလေးတစ်လျှောက် ခပ်သွက်သွက်ပြေးလေသည်။ ခပ်ယိုင်ယိုင် အိမ်ကုပ်လေးနှစ်လုံးကြား ထဲက လူတစ်ကိုယ်စာလေး တိုးဝင်ဖြတ်ကျော်လိုက်သော် နောက်ဖေးလမ်းကြား ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် တစ်ခုသို့ ရောက်လေသည်။

အဲဒီ နောက်ဖေးလမ်းကြားထဲကမှ သီတာတို့အိမ်ရဲ့နောက်ဖေးပေါက်မှ သစ်သားလှေ ကားထစ်လေးများကို အမောတကော လှမ်းတက်လိုက်ရပါသည်။

“မိတာ ... မိတာ”

“ဟင် ... သီတာ ... ဘာလဲဟင်”

သီတာ့မျက်နှာကလေးက ငိုမလို ရှုံ့မဲ့နေသည်။

“ဦးအာလူးက အိမ်ပေါ်လိုက်လာတယ်ဟ၊ နင်ကြာနေလို့တဲ့၊

နင်မရှိတာလည်းသိရော သူက ပူထူပြီး အခုလမ်းထိပ်ကို ဖုန်းပြေးဆက်တာဟ၊
ငါလည်း နင့်ဆီပြေးလိုက်လာမလို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဖေပြန် ရောက်လာတယ်ဟ၊
ငါ့အဖေက ငါ့ကိုပါ နင့်ကို ဒီကိစ္စမျိုး ကူညီလို့ဆိုပြီး ဆူနေတယ်၊ ဒါကြောင့်
ငါလိုက်လာလို့ မရတာ ”

မိတာမျက်နှာကလေးက ဆီးရွက်ကလေးမျှဖြစ်ကာ

ကြောက်စိတ်မွန်လာပါသည်။

“ငါ ... ငါ ... ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဒီကပြန်ပြေးရမလားဟင်”

“မိတာ”

အိမ်ရှေ့က ကျယ်လောင်သောအသံကြီးက ဟိန်းခနဲပေါ်လာ၍ မိတာ
တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားရပါသည်။

“အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ကဲ ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

မှော်ဝန်းညိုက လက်ထဲကစာရွက်ကလေးကို စားပွဲပေါ်ချလိုက်ကာ
ကတုန်ကယင် ဖြစ်လာသော ဒူးတွေကြောင့် ဆောင့်ကြောင့်ကလေး

ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာလည်း ဘာလုပ် လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိအောင်
ထူပူနေပါသည်။ ဒီစာကို မိတာက ပူစူးကတဆင့် အမေ့ထံ မရောက်၊ ရောက်အောင်
ကြံဆောင်ပို့လိုက်တာပါ။

“ပြောလေ”

“အမေ ... ခဏ၊ ခဏလောက် တိတ်နေပေးဗျာ၊ ကျွန်တော်

အရမ်းထူပူနေပြီ”

“ခုမှ ထူပူမနေနဲ့၊ နင်မိုက်လုံးကြီးတာ၊ နင် ဘာဖြစ်လို့ မိတာကို ရည်းစားစကား ပြောလိုက်လဲ ဟင်”

“မပြောပါဘူးလို့ နေတာပဲဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ပြောမိသွားတယ် ချစ်တာကိုးဗျ”

“ချစ်ရအောင် နင်နဲ့ မိတာက တန်လို့လား”

ဒေါ်လေးယဉ်စကားကြောင့် အရှိုက်ထိုးခံလိုက်ရသလို မှော်ဝန်းညိုမျက်နှာက စုတ်ပြတ် ပျက်ယွင်းသွားပါသည်။

“အမေ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“ဒီလိုပဲ ပြောရမှာပဲလေ မှော်ဝန်း၊ အခုကြည့်လေ မိတာလို အဖူးအညွန့် သူဌေးသမီးက နင့်ကို ခိုးခိုင်းတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ သူသာ ငါတို့ဆီ ရောက်လာရင် သူ့ကို ဘယ်လိုထားပြီး နင်ဘယ်လို ကျွေးမှာလဲ”

မှော်ဝန်းက အမေဖြစ်သူကို စိမ်းစိမ်းဝါးဝါး ကြည့်လိုက်ရင်း ... “

“အမေပြောတော့ မိတာကို သမီးလေးတစ်ယောက်လိုချစ်တယ်ဆို၊ အဲ့ဒါ အပိုပြောတာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ငါတကယ် သူ့ကို သမီးလေးတစ်ယောက်လိုချစ်တာ၊

သမီးလိုချစ်တယ်ဆိုတာ သူ့အပေါ် စေတနာ မေတ္တာရှိတာ၊ သူ့မိဘလက်ထဲနေနေတဲ့ မိတာကို အဝေးကနေ လိုတာလေး ကူပေး လုပ်ပေး ကိုယ်တတ်နိုင်တာလေး ဘာလုပ်ရလုပ်ရ၊ သူ့ကောင်းရာကောင်းကျိုးကိုလည်း ငါလိုလားတယ် ...

ချွေးမလို ငါမချစ်နိုင်ဘူး၊ ချစ်နိုင်တဲ့အင်အားမရှိဘူး၊

ချွေးမတစ်ယောက်ကိုဆို ငါ တာဝန်ယူရမှာတွေရှိပြီ၊ ဒါတွေကို ငါတာဝန်ယူနိုင်စွမ်း မရှိဘူး၊ ချွေးမ မတော်နိုင်ဘူး၊ မတော်နိုင်ဘူးဆို တာ တော်နိုင်တဲ့ခွန်အား မရှိတာကိုပြောနေတာ”

မှော်ဝန်းသည် ကိုယ်တိုင်လည်း ပူထူစိတ်ရှုပ်နေသည်ဖြစ်၍ ပိုပြီး

စိတ်ထိခိုက်လာ ပါသည်။ မျက်ဝန်းမှာပင် မျက်ရည်ကြည် ဝေ့အိုင်လာသည်။

“အခု ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကဲ ... ပြော”

“ဖြစ်လာမှတော့ ရင်ဆိုင်ရတော့မှာပေါ့ အမေ”

“ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မှာလဲ”

“ကျွန်တော် မိတာကို သိပ်ချစ်ပေမယ့် ခုလို စောစောစီးစီး ခိုးပြေးဖို့ ပေါင်းသင်းဖို့ လုံးဝစိတ်ကူး မရှိဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာ ကြိုးစားပြီး အလုပ်အကိုင်လေး အတည်တကျနဲ့ သူ့မိဘလောက် မချမ်းသာတောင် သူ့ကို လှလှပပ ဝဝလင်လင်အေးအေးချမ်းချမ်း ထားနိုင်တဲ့ တစ်နေ့မှ လက်ထက်ယူ ချင်တာပါ ...

ဒါပေမဲ့ ခုလို ဟိုတစ်နေ့က ကျွန်တော်တို့အိမ်ကိုသူ ခိုးပြီးလာတာ သူ့အဖေတွေ့သွား သိသွားပြီး ချက်ချင်း ယောက်ျားပေးစားပစ်တော့မယ် ဆိုတာမျိုးတော့အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး အမေ၊ သူ အိမ်ထောင်ကျသွားရင် ကျွန်တော်နဲ့ တစ်သက်လုံးအပြီးဝေးသွားမှာပေါ့၊ အဲသလိုအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး အမေ၊ သူ့ကို ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ တစ်နေရာရာခေါ်သွားရတော့မှာပဲ”

ဒေါ်လေးယဉ်သည် ပါးပေါ် မျက်ရည်ပေါက်များစီးကျလာလျက် ...

“နင်တို့ အသက်လေးတွေ ဘယ်လောက်ရှိသေးလို့လဲ၊ ခုချိန် နင်သူ့ကိုခိုးပြေးသွားရင် အသက် မပြည့်သေးတဲ့ သူ့ကို ခိုးယူပေါင်းသင်းမှုနဲ့ နင်ထောင်ကျမှာပေါ့ နလပိန်းတုံးကောင်ရဲ့၊ နင် ဒါကို မတွေ့ မိဘူးလား၊ မဖြစ်ပါဘူး မှော်ဝန်းရယ်၊ သူ့အဖေ သူ့ကို ယောက်ျားပေးစားရင်လည်း သူ့ထိုက်သူ့ကံ သူ့ဘဝပဲပေါ့၊ မင်း ဒီစာကို မရခဲသလိုပဲ စိတ်ထဲသဘောထားလိုက်ပါ မှော်ဝန်းရယ် ... နော်၊ မိတာကို သွားမခေါ်ပါနဲ့၊ ပစ်ထားလိုက်ပါတော့၊ အမေ တောင်းပန်ပါတယ်၊ လုံးဝမသွားပါနဲ့၊ နင်သွားမှာကို ငါသဘောမတူဘူး”

မှော်ဝန်းက ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ ငုံ့ထားလိုက်ပါသည်။ ဟုတ်ပါသည်။

သူလည်း ဆယ့်ခြောက်နှစ်၊ မိတာလည်း ဆယ့်ခြောက်နှစ်။
လက်ထပ်ပေါင်းသင်းလည်း အုပ်ထိန်းသူမိဘ သဘောမတူရင်
ပြစ်မှုမြောက်တယ်ဆိုတာ သူနားလည်ပါရဲ့။ သို့ပေမဲ့ မိတာကို မိတာကိုယ်တိုင်ပင်
မရင်းနှီးတဲ့ သူစိမ်းယောက်ျားလက်ထဲ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပြီး သူ ဘယ်လိုထိုးထည့်ရမလဲ၊
ဘယ်လိုမျက် နှာလွဲခဲ့ပစ် ထားရမလဲ။ အခုဝေးရင် အပြီးဝေးမှာလေ။

“နင်တို့ ထွက်ပြေးစရာတောင် တောပိုင်နယ်ပိုင်မှာ ဆွေနီးမျိုးစပ်
ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ပြေးစရာ မြေကိုမရှိဘူး၊ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးအေ၊
လက်လျှော့လိုက်ပါ ငါ့သား လက်လျှော့လိုက်ပါကွယ်”

“

“ပြောနေတာ ကြားလား၊ နင်ထောင်ကျမှာ သိရဲ့လား၊
နင်မကြောက်ဘူးလား”

“သိပါတယ်၊ ကြောက်လည်း ကြောက်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် အမေ့စကား နားထောင်ပါ၊ လုံးဝမသွားရဘူး၊ မသွားနဲ့နော်”

မှော်ဝန်းညိုက လေရှိန်နှင့် စားပွဲပေါ်က လွင့်ကျလာသော
စာရွက်ကလေးကို အသာအယာကောက်ကာ စားပွဲပေါ်ပြန်တင်လိုက်ပါသည်။

“မှော် ...

ငါ့ကို ဖေဖေက ချက်ချင်း အိမ်ထောင်ချပေးဖို့စီစဉ်နေပြီ ...

ငါ လက်မခံနိုင်ဘူး၊ နင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူနဲ့မှလဲ ငါမပေါင်းနိုင်ဘူး၊

ငါ ရအောင်ထွက်ပြေးမှာ၊ နင် ငါ့ကိုလာခေါ်ပါ။

‘..... ‘ လမ်းခေါက်ဆွဲစက်နားက မြေကွက်လပ်နားမှာ သန်ဘက်ခါည
နင်ဆက်ဆက်စောင့်နေ ပါ မှော်၊ ငါ သန်းခေါင်မတိုင်ခင်လာမှာ မဖြစ်မနေ စောင့်ပါ
... မှော်၊

အဆင်သင့် ကြိုစီစဉ်ထားပါ။ ပေးလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံကိုလည်း
မသုံးဘဲမနေဘဲ လိုအပ်တဲ့ နေရာမှာ သုံးစွဲပါနော်။

တကယ်လို့ နင့်ကို မတွေ့ဘူးဆိုရင် ငါအိမ်ပြန်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်။
ရောက်ရာပေါက် ရာကို ထွက်သွားလိုက်မှာ၊ နင် ငါ့ကို ဒီတစ်သက်
ပြန်မတွေ့စေရဘူး။

ချစ်မိတာ”

အဲဒီစာရွက်လေးအပြင် စာအိတ်လေးတစ်လုံးနဲ့က ပိုက်ဆံတစ်သိန်းထုပ်
နှစ်ထုပ်။ သူ့မှာ ပိုက်ဆံရှာဖွေစီစဉ်ဖို့ခက်မှာ နားလည်နေပြီး အလိုက်တသိ
ထည့်ပေးလိုက်တာပေမယ့် မှော်ဝန်း ရင်တွေ နာရပါသည်။ မိတာကိုလည်း
သနားလှသည်ပါ။ သူ့ရင်ထဲမှာ ခံစားချက်ပေါင်းစုံ ရောပြွန်းနေသည်။

မိန်းကလေးမိဘက ဘယ်လိုမှ သဘောမမျှနိုင်တဲ့ အနေအထားဖြစ်ရတဲ့
သူ့ဘဝအတွက် ရှက်စိတ် နာကြည်းစိတ်၊ ခုလိုဖြစ်လာတဲ့ ဖန်လာတဲ့ အခြေအနေကို
စိတ်ပျက်ခြင်း၊ မိတာကို ချစ်စိတ် သနားစိတ်၊ ရှေ့ဆက်ရမယ့် ဘယ်လိုမှန်းမသိတဲ့
အခြေအနေ ဘဝတစ်ခုအတွက် အမော၊ ကိုယ့်အတွက် ရှိလာနိုင်တဲ့
အန္တရာယ်အတွက် တုန်လှုပ်မှု၊ ခေါင်းတစ်ခုလုံး ပူထူကျစ်ခဲကာ နေသည်။

အမေ့ကိုရော အကုန်ဖွင့် တိုင်ပင်ပြောပြလို့ အကြံဉာဏ်ယူလို့ ရပါ့မလား။
အမေဟာ လည်း ဒီကိစ္စကို လုံးဝဖြစ်စေချင်မည့်သူမဟုတ်။ ဖျက်ကိုဖျက်မှာ၊
ဦးဗစိုးနှင့် အမေဟာပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်း ဖြစ်ကြပေမယ့် ဒီကိစ္စမှာတော့
ဆန္ဒချင်းထပ်တူ ညီနေမှာ။

ဦးဗစိုးကို အမေက ကြောက်လည်းကြောက် ရွံလည်းရွံ့မုန်းတာ မှော်ဝန်း
သိပါသည်။ သို့သော် ခုကိစ္စမှာတော့ လိုအပ်ရင် ပူးပေါင်းဖို့ပင် အသင့်ဖြစ်နေမှာ။

“မှော်ဝန်း”

မှော်ဝန်းက အမေ့ကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။

“ကတိပေးစမ်း ငါ့ကို”

“.....”

“ဟဲ့ ... ကတိပေးစမ်းလို့ ပြောနေတယ် မဟုတ်လား”

“ကတိပေးတာ လွယ်ပါတယ် အမေရာ၊ အင်း ဆိုပြီးနေတာပဲ၊

အရေးပါတာက တကယ်သွားမခိုးဖို့ မဟုတ်လား၊ မိတာကို အမေ မယူစေချင်တာ မဟုတ်လား၊ အမေ့ဆန္ဒက အဲ့လိုမဟုတ်လား”

“အေး ... ပြီးရော”

အမေ့ဆန္ဒ အဲဒါ မဟုတ်လားသာ မေးတာ။ ကျွန်တော် မလုပ်ပါဘူး ပြောတာမှ မဟုတ်တာပဲ။ ဒေါ်လေးယဉ်က ဘဝင်ကျသွားသလိုနှင့် စားပွဲပေါ်က ပိုက်ဆံထုပ်ဆီ မသိမသာ လက်လှမ်းသည်။ မှော်က လက်မြန်မြန်နှင့် ဘတ်ခနဲ ကောက်ယူကာ ...

“ဘာမှမလုပ်ဖြစ်ရင် ဒီပိုက်ဆံက ပြန်ပေးရမှာပေါ့ အမေ၊ အမေ ယူထားဖို့မလိုဘူးလေ”

ဒေါ်လေးယဉ်က မှော်ကို မျက်စောင်းနက်နက်ထိုးလိုက်ပါသည်။

“လွတ် ... လွတ် ... မလိုက်ဘူး ... မလိုက်ဘူး”

မိတာသည် သူ့ကိုချုပ်ထားတဲ့ ဦးမြ လက်ထဲက

ထွန့်ထွန့်လူးရုန်းကန်တဲ့အပြင် ဦးမြ လက်ထဲကထွန့်ထွန့်လူး ရုန်းကန်တဲ့အပြင် ဦးမြကိုရော နံဘေးက ကိုဝင်းခိုင်ကိုရော ရိုက်နှက်တွန်းထိုး ကန်ကျောက်ကာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေပါသည်။

ဖေဖေတပည့်တွေ။ တစ်ယောက်ကိုမှ မိတာ မကြောက်ပါ။ သို့ပေမဲ့ တကယ်တမ်း လိုအပ်လာလျှင် ဒီတပည့်တွေဟာဖေဖေခွင့်ပြုချက်အရ မိတာကို

တဆုံးတစလည်း အသားနာအောင် လုပ်ကောင်းလုပ်ကြမှာပါ။ ခုတော့ ချုပ်ကိုင်မှုကအစ ခိုင်မြဲဖို့တလွဲလျှင် တတ်နိုင်သမျှ ညှာညှာတာတာ သက်သက်သာသာ ဖြစ်အောင်သာ လုပ်ကြတာ မိတာ နားလည်သည်။

“လွှတ်ဆိုလွှတ် ... လုံးဝမလိုက်ဘူးလို့ ပြောနေတယ် မဟုတ်လား”

“သမီး ... မိတာ၊ လာ ... လိုက်ခဲ့ပါ။ အသားနာအခံပါနဲ့ သမီးရယ်”

“နာအောင်လုပ်ရင်လည်းလုပ်လိုက် ... မလိုက်ဘူး၊ လွှတ်ပါ ဦးမြ၊ ဦးလေးရယ် ... သမီးကို သနားပါ။ ဖေဖေက သမီးကို ... သမီးကို ... ”

မိတာသည်ပြောရင်း ပြောရင်းက ဝမ်းပန်းတနည်းဆို့နှင့်လာကာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုက်ချ လိုက်မိပါသည်။

“သမီးရယ် ... မိဘစိတ်ဆင်းရဲအောင် ဘာဖြစ်လို့ လုပ်မှာလဲ၊ လာပါကွယ်၊ အိမ်မှာ သမီးအမေ မမနွယ်လည်း စိတ်တွေပူပြီး ကျန်ခဲ့ရှာတယ်”

“သမီးကို ပြန်ခေါ်သွားရင် ဖေဖေက အိမ်ထောင်ချပေးမလို့တဲ့၊ သမီးဒုက္ခရောက်မှာ၊ သမီးကျီ သနားပါ၊ ပြန်မခေါ်ပါနဲ့၊ သွားပါရစေ ... သွားပါရစေ”

မိတာသည် ရုန်းလည်းရုန်း ငိုလည်းငို။ သူ့ရောက်လာတာတောင် နာရီဝက်ကျော်ခဲ့ပြီ။ မှော်ကို ရှာလို့မတွေ့ခဲ့။ မှော်ရယ် ... ဘယ်ရောက်နေသလဲ။

“သမီး ... ဆရာ့စကား နားထောင်ရင် ဆရာက အိမ်ထောင်ချပေးမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးလေးတို့ ဝိုင်းတောင်းပန်ပေးပါ့မယ်၊ လိုက်ခဲ့လိုက်ပါ သမီးရယ်”

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း၊ သမီးကို မတွေ့ဘူးလို့ ဖေဖေကို ပြောပေးပါ ဦးမြရယ်”

“ကားပေါ်မှာ ဆရာပါလာတယ် သမီးရဲ့”

“ဟင်”

မိတာသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကားဆီ

အလန့်တကြားလှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ အမှောင်ထဲမို့ ကားထဲကလူကိုလည်း မမြင်ရပါ။ သို့သော် အချိန်ကြန့်ကြာနေတာကြောင့် ထင်သည်။ ရုတ်တရက် ကားတံခါး ချပ်ခနဲဖွင့်ကာ ဦးဗစိုး ဆင်းလာတာကို မိတာ လှမ်းမြင်လိုက်ရပါသည်။ ဦးဗစိုး က ကားတံခါးကို ခုံးခနဲမြည်အောင် ဆောင့်ပိတ်လိုက်ရင်း ...

“ဘာလုပ်နေတာလဲ ဟိုဟာမလေး၊ ကိုမြ ခေါ်ခဲ့လေ၊ ဝင်းခိုင် ဒီဘက်က ဝင်ချုပ်ပြီး ဆွဲခေါ်ခဲ့ လေ၊ ဘာကြောင့်ကြည့်နေတာလဲ”

ဝင်းခိုင်ကမိတာရဲ့ ကျန်တစ်ဖက်ကို ဝင်၍ ချုပ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။ ဦးမြကတော့ လူကြီး မို့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဝင်ချုပ်ထားသော်လည်း ဝင်းခိုင်ကတော့ လူငယ်မို့ သူဌေးသမီးကို ရဲရဲမချုပ်ဝံ့ရာမှ သူဌေးကိုယ်တိုင်က လှမ်းဟောက်လိုက်လျှင်တော့ သူပါဝင်ချုပ်၍ ဆွဲခေါ်သဖြင့် မိတာသည် ရုန်းရင်း ကန်ရင်း ငိုရှိုက်ရင်း ကားနား ဒရွတ်တိုက်ပါလာသည်။

“တက် ... ကားပေါ်”

“ဟင့်အင်း ... မလိုက်ဘူး ... မလိုက်ဘူး”

“ဖြန်း”

ဦးဗစိုးရဲ့ လက်တစ်ဖက်က ဒေါသတကြီး မြောက်တက်လာကာ မိတာရဲ့ပါးပြင်ဖောင်း ဥဥကလေးကို မညှာမတာ ရိုက်ချလိုက်ပါသည်။

“အား”

မိတာသည် မျက်နှာကလေး တစ်ဖက်လည်ထွက်သွားကာ မျက်စိထဲမှာလည်း ကြယ်တွေ လ,တွေ ပြိုးပြိုက်ဝင်းလက်သွားရပါသည်။ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းမှာပင် သွေးဥသွေးပေါက် လေးစို့ကာလာသည်။ နာကျင်မှုဝေဒနာ၊ ဝမ်းနည်းခြင်းဝေဒနာတို့နှင့် အသံလေးထွက်အောင် တရှိုက်ရှိုက်

တသိမ့်သိမ့်ငိုမလေသည်။

“တိတ်စမ်း ... ပြာပုံထဲ တိုးချင်တဲ့ခွေးမ”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ၊ ပြာပုံထဲတိုးခွင့်ပြုလိုက်ပါ”

“သတ်ပစ်မှာ ... ဒီကောင်ကိုလည်း သတ်ကိုပစ်မှာ၊ နားလည်လား၊ မတန်မရာ ငါ့သမီးကို တက်ချိုင်ပြီး သိမ်းပိုက်ဖို့ကြံတဲ့ကောင်၊ ဖြတ်လမ်းနည်းနဲ့ သူဌေးဖြစ်ကြံနေသေးတယ်၊ ထို ... ”

“မှော်ကို ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့၊ သူ့ကို ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့ ဖေဖေ၊ သူ့မှာ ဘာမှအပြစ်မရှိပါဘူး၊ သူ့ကို သမီးခေါ်တာပါ၊ သူလာရင်လည်း ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့နော်၊ သမီးခေါ်လို့သူ လာရမှာပါ၊ သူက ဖေဖေ ထင်သလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရယ်၊ သမီးကို သူ ရိုးရိုးသားသား ချစ်တာပါ၊ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ချစ်တာပါ ဖေဖေ၊ ဖေဖေငွေကြေးတွေ ကြောင့်ချစ်တာ တကယ်မဟုတ်ရပါဘူး”

“နင်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အတပ်ပြောနိုင်သလဲ၊ နင့်ကို တကယ်ချစ်ရင် ခုလို နင် နှစ်မွန်းအောင် ခိုးပြေးဖို့ချိန်းမလား”

“သမီးပြောလို့ပါ၊ သူ့ဆန္ဒ မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးချိန်းခဲ့လို့ပါ”

“အခုတက် ... ကားပေါ်ကို၊ နင့်အကောင် မလာဘူး ... စိတ်ချ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူ လာမှာ၊ သူလာကိုလာမှာ ပြောပြီးသား၊ သမီးယုံတယ်၊ ဖေဖေ သမီးကို ထားခဲ့ပါ၊ ပစ်လိုက်ပါ စွန့်ပစ်လိုက်ပါနော်၊ သမီး မှာသွားရင် ကြုံလာသမျှ ဒုက္ခ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ် လည်စင်းခံမှာပါ ဖေဖေရယ်”

“တောက် ... ပြောလေ ဆိုးလေပါလား၊ နင်တော့ ငါလုပ်ရင် သေတော့မယ်နော် ... မိတာ”

ဦးဗစိုးက မိတာရဲ့ နဖူးထိပ် ဆံစအစုလိုက်ကို လက်နှင့်ဆုပ် ဆွဲဆောင့်လိုက်ပြန်ပါ သည်။

“ဒီမှာ ... ဒီနေရာကို အတိအကျ ငါ ဘာကြောင့်

ချက်ချင်းရောက်လာသလဲ နှင် မတွေးတတ် ဘူးလား၊ နှင့်အကောင်ကိုယ်တိုင်
သတင်းပေးတာ၊ အဲ့ဒါကြောင့် ငါတို့ ဒီကို အတိအကျ ရောက်လာတာ
နားလည်ပြီလား”

မိတာ မျက်လုံအစုံက ပြူးကျယ်ကာ လူက တဆတ်ဆတ် တုန်လာလျက်

...

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ... မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဖေဖေ ညာပြောတာပါ၊ သမီးမယုံဘူး၊
မှော် ဘယ်တော့မှ ဖေဖေကို လာပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဦးဗစိုးက ခါးနှစ်ဖက်ထောက်ကာ ခေါင်းကိုတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ...

“ဪ ... နှင်က သိပ်ကို ယုံစားထားတာကိုး၊ ဖအေစကားကို မယုံဘဲ
နှင့်အကောင်ပဲ နှင်ယုံ တာ ဟုတ်လား”

“ယုံတယ် ဖေဖေ၊ ဖေဖေ သမီးကို လိုက်ရှာရင်း ဒီနားမှာ မတော်တဆ
တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့တာ၊ အဲ့လိုပဲဖြစ်ရမယ်၊ မှော်ကတော့ ဘယ်တော့မှ
ဒီလိုလာမပြောဘူး၊ သမီးသိတယ်”

“ဪ ... မိတာ ... မိတာ၊ နှင့်ကို ဆက်ပြီး ကြိမ်းမောင်းဆူပူဖို့တောင်
သနားလာပြီ၊ ငါ့သမီးငါ ဘာမှတောင် မပြောရက်တော့ဘူး၊ ဟိုအကောင်ကိုပဲ
သတ်ချင်တယ်၊ ငါ့သမီးရဲ့အချစ်၊ ငါ့သမီးရဲ့ ယုံကြည်မှုကို ဒီလောက်ထိတောင်
အရယူထားနိုင်တဲ့အထိ လည်ဦး နပ်ဦး၊ ဆိုပြီး စိတ်ရှိလက်ရှိ ထိုးကြိတ်ချင်တာ၊
ရင်တောင်နာသေးတယ် ...”

နှင့်ကိုယူရင် ငါတကယ် နှင့်ကို အမွေဖြစ်စွန့်လွှတ်ပစ်မှာ၊
လိုက်ရှာသတ်ဦးမှာ၊ သင်းကို ဖမ်းချုပ်ဦးမှာ ဒါတွေ သေချာသိတော့ ဒီကောင်
လိုဟာမျိုး နှင့်အတွက် စွန့်စားပါမလား စဉ်းစားစမ်း မိတာ၊ ငါ စွန့်လွှတ်လိုက်ရင်
သူ့ပညာရေး ဟိုမရောက် ဒီမရောက်နဲ့ နှင့်ကိုပဲ တပင်တပန်း ရှာကျွေးရတော့မှာလေ၊

နင့်နောက်က ဘာအထုပ်မှ မပါတော့ဘူးလေ၊ ဒီတော့ ... ဒီကောင် ရှေ့တိုးပျံ့ မလား၊
နင် စဉ်းစားကြည့်စမ်း”

ဟိုးအရင်ကတည်းက ဖေဖေ သိသွားရင် မိသွားရင်
ပြေးလာမှာနော်ဆိုပြီး ပြောတတ် ခဲ့တဲ့ မိတာကို ဘယ်တော့မှ အဲသလိုမလုပ်ဖို့
အမြဲပြုံးပြုံးပျာပျာ တားမြစ်တတ်တဲ့ မှော့ပုံစံတွေကို အတွေးထဲ တရေးရေး
မြင်ယောင်လာသော်လည်း ...

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... မယုံဘူး ဖေဖေ”

မျက်စိစုံမှိတ်၍ သွေးရှူးသွေးတန်း ခေါင်းခါဇွတ်ငြင်းမိပါသည်။

“ကဲ ... ကဲ ... ကားပေါ်တင်စမ်း၊ အချိန်ကြာတယ်”

ဦးမြနှင့် ကိုဝင်းခိုင်က မိတာ ငိုယိုရုန်းကန်နေသည့်ကြားက
အတင်းတွန်းကာထိုးကာ ကားနောက်ခန်းထဲ မိတာကို ထိုးထည့်လိုက်ကြပါသည်။
နောက်ခန်း မိတာ နံဘေးနေရာကို ဖေဖေက ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး မိတာရဲ့ ပခုံးကို
တစ်ချက်ဖက်ချုပ်၍ ကျန်လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့် မိတာရဲ့ လက်ကောက်ဝတ်
နှစ်ဖက်ကို ပူးချုပ်ထားပါသည်။

“သေချာနားထောင်စမ်း၊ သူကိုယ်တိုင် ငါ့ကိုပြောတာ၊ နင့်ကို ဒီနေရာမှာ
သွားခေါ်ပါဆိုပြီး၊ သူတောင် ဆင်းရဲငတ်ပြတ်လှပြီ၊ နင့်အတွက်ပါ
ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးနောက်တစ်ခု ဒုက္ခ ထပ်မခံနိုင်ဘူးတဲ့၊ နင် ရေးပေးလိုက်တဲ့စာလည်း
ငါ့ကိုပြတယ်၊ နင့်စာကို ငါက ပြန်ရွတ်ပြနေရဦးမှာလား မိတာ၊ ပြီးတော့
နင်ပေးလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံ ... ”

မိတာက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းလေးလည်၍ ဖေဖေမျက်နှာကို
စေ့စေ့ကြည့်မိပါသည်။ ပိုက်ဆံထည့်ပေးလိုက်တာကိုပါ ဖေဖေသိနေတာတဲ့လား။
ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ။ မိတာ လက်ဆင့်ကမ်းလိုက်တဲ့ ပူစူးတောင် မသိနိုင်တာ။
မသိအောင်လည်း မိတာက စာအိတ်ရော ငွေကိုပါ သတင်းစာစက္ကူ အထပ်ထူထူနဲ့

ပတ်ထုပ်ကာ တိပ်တွေနဲ့ပတ်ချည်ပြီး လုံခြုံစွာ ထုတ်ပေးလိုက်တာပါ။
သွားပေးခိုင်းလိုက်တဲ့ အထုပ်ကြီးထဲမှာ ပိုက်ဆံပါတာကိုသော်လည်းကောင်း၊
ခိုးဖို့ချိန်းတဲ့စာ ပါတာကို သော်လည်းကောင်း ပူစူး မသိပါ။

တစ်ခါတစ်ရံ အန်တီကို လက်ဆောင်အဖြစ်ပါတိတ်လုံချည်လေး
အကျ...လေး ပို့ခိုင်း တတ်သလိုမျိုးသာ ပူစူး အထင်ရောက်အောင် လုံလုံခြုံခြုံ
စီစဉ်ထုပ်ပိုးပေးလိုက်တာ။

“အေး ... မအံ့ဩနဲ့၊ နင့်ကို ခေါက်ဆွဲစက်ဘေး မြေကွက်လပ်နားမှာ
သွားခေါ်လိုက်ပါတဲ့၊ သူလည်း သူ့အိမ်မှာဆက်မနေတော့ဘူးတဲ့၊ တစ်နေရာရာ
သွားမှာတဲ့၊ ပါလာတဲ့ပိုက်ဆံတော့ ပြန်မပေး တော့ဘူး သူသုံးဖို့
ယူထားလိုက်တော့မယ်တဲ့”

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... မဟုတ်ဘူး”

“ကဲ ... ကိုမြ၊ ကားကိုဒီနားပတ်ပြီး မောင်ပြလိုက်စမ်း၊ သူ့အကောင်
ဘယ်ချောင်ကြားမှ ရောက် မနေဘူးဆိုတာ မြင်အောင်၊ သေချာကြည့် ... သေချာရှာ၊
ညည်းကျေနပ်တဲ့အထိ ကားကိုပတ် မောင်းနေပေးမယ်”

တဖြည်းဖြည်းချင်း ကွင်းကို တစ်ပတ်ပြီး တစ်ပတ်ပတ်ကာ
မောင်နေသော ကားပြတင်း မှန်၌ နဖူးလေးကပ်၍ မှောင်မှောင်မည်းမည်း
မသဲမကွဲထဲမှာပဲ အနားတစ်ဝိုက် မှော်ရှိနေ ရောက်နေမ လား ရှာသည်။
အသက်မရှူမိစတမ်း ရှာသည်။ မျက်လုံးတွေ ပေါက်ထွက်မတတ် ရှာပါသည်။

နောက် ဆယ့်လေးနှစ်အကြာ ...

၂၀၁၂ ခုနှစ်

“ကိုကျော်လှ”

“ဗျာ ... ဆရာ”

“သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်း ခေါ်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

တင်းထားသောမျက်နှာ၊ စေ့ထားသောသွား၊

ဒေါသဖြစ်လာလျှင်မျက်လုံးအစုံက ပြူးကျယ်တောက်ပြောင်လာတတ်ကာ ဒေါသမဖြစ်တဲ့အချိန်က ခပ်ရှားရှားဖြစ်သော တင်းမာသော ခက်ထန်သော မောက်မာသော ထည်ဝါသော အင်မတီအင်မတန်ကြောက်ကြရသော သူတို့ရဲ့သူဌေးမင်း “ဦးမှော်ဝန်းညို” ကိုဘယ်ဝန်ထမ်းမှ စကားအပို အထွန့်မတက်ရဲပါ။

မှော်ဝန်းညိုက ဝတ်ထားသော ကုတ်အကျူးကို လက်နောက်ပြန် လျှောချွတ်ရင်း သူ့ရဲ့ ဆုံလည်ကုလားထိုင်အမှီပေါ်ပစ်တင်လိုက်သည်။ ရုပ်လက်ရှည်အပြာနု၊ နက်ကံတိုင် နီညိုအနက်စင်း ဆု(ထ်)အပြည့် အနက်ရောင်နှင့် ပြောင်လတ်နေသော ရှူးဖိနပ် ဝတ်ဆင်ထားသော မှော်ဝန်းညိုက ခါးနှစ်ဖက်ထောက်ကာ သူ့ဟန်မူရာအတိုင်း သွားကိုစေ့ နှုတ်ခမ်းကိုကျစ်လျက် ခပ်တောင့်တောင့် ရပ်စောင့် နေသည်။

ပြန်ဝင်လာသော ကိုကျော်လှ နောက်က အသက်လေးဆယ်ကျော် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ပါလာပါသည်။ ခါးကိုကိုင်း၍ မှော်ဝန်းညိုကို မော့မကြည့်ဝံ့ဘဲ ကြမ်းကိုမျက်နှာအပ်မတက် ငုံ့စိုက်ခြေစုံ ရပ်နေသည်။

“မော့ပါ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်”

“လုပ်သက် ဘယ်လောက်ရပြီလဲ”

“ရှင် ... ဟုတ် ... ဟုတ်၊ လေးလပါ”

“ဘယ်နေရာမှာမှ တာဝန်လစ်ဟင်း တိမ်းစောင်းတာ မကြိုက်ဘူးဆိုတာ

ခုထိ မသိသေးတာလား”

“သိ ... သိ ... သိပါတယ် သူဌေး၊ ကျွန် ... ကျွန်မ ... သေချာလုပ်ပါတယ်ရှင့်”

“ကျုပ်စီးလာတဲ့ ဓာတ်လှေကားထဲမှာ ရေကွက်တွေတယ်”

“ရှင်”

“ခင်ဗျားကို ဘာအပြစ်ပေးရမလဲ၊ ကျုပ် ဘာမှမပြောဘူးနော်၊ ဘာဆိုဘာမှ မပြောဘူး၊ ခင်ဗျား ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်မှာပါ”

“ရှင် ... ဟို ... ဟို”

“အခု ... ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလဲ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုစကားမျိုး ပြောရမလဲ ... ပြော”

“ဟို ... ဟို ... ခွင့် ... ခွင့်လွှတ်ပါ သူဌေးရယ် ... ကျွန် ... ကျွန်မက ...”

“စကားတွေ အများကြီး မပြောနဲ့ဗျာ၊ နည်းနည်းပဲပြော၊ ခုခင်ဗျား ဘာလုပ်မလဲ”

“ကျွန်မအခုချက်ချင်း သွားသုတ်ပျံမယ်”

“ကျုပ် ခင်ဗျားကို ဘာအပြစ်ပေးရမလဲ”

“ဒီ ... ဒီ ... ဒီတစ်ခါ ခွင့်လွှတ်ပါရှင်၊ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ သူဌေး”

“နောက်တစ်ခါရော”

“နောက်တစ်ခါ ကြိုက် ... ကြိုက်သလိုလုပ်ပါ”

“ခင်ဗျား ပြောတာနော် ... မှတ်မိတယ်နော်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“သွားတော့”

သန့်ရှင်းရေး အမျိုးသမီးများ ခါးတစ်ဝက်ချိုးနှင့်ပင် မှောက်လဲမတက် အခန်းထဲမှ အပြေးထွက်ခွာသွားပါသည်။

“ကိုကျော်လှ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဓာတ်လှေကားကထွက်ပြီး ဒီကိုလျှောက်လာတော့ စင်္ကြံမှာဆုံတဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က ဘယ်ဌာနကလဲ”

“လောလောဆယ် ... ဒီက ကွန်ဒိုခန်းတွေ အရောင်းဌာနခွဲကပါ”

“မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံတော့ ကျုပ်ကို ပြုံးစပ်စပ်ပြီတီတီလုပ်သွားတာ မြင်လား”

“ဗျာ”

ကိုကျော်လှသည် ခေါင်းကိုကုတ်ဖွလိုက်ချင်သော်လည်း မကုတ်ရဲလို့သာပင်။ ဝန်ထမ်း မလေးတွေများ သူဌေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုး၍ မျက်နှာချိုသွေး အပြုံးကလေးနှင့် နှုတ်ဆက် ခါးညွတ်သွားကြတာပါ။

“ဟို ... သူတို့က အရောင်းဌာနဘက်ကလည်း ဖြစ်တော့ကပ်စ်တမ်မာနဲ့ ဆက်ဆံရတာ မို့ ကျွန်တော်က မျက်နှာချိုချိုထားဖို့၊ အဲဒါ ဆရာ့ကိုလည်း ...”

“မလိုချင်ဘူး၊ ခင်ဗျားသတိပေးထားပါ ကိုကျော်လှ၊

အလုပ်ရှင်သူဌေးဆိုတာ သူတို့ပြုံးစိစိ လုပ်ပြစရာ ‘ဘက်’ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နားလည်အောင် သေချာသင်လိုက်ပါ။ နောက်တစ်ကြိမ် ကျွန်တော် ပြုံးစပ်စပ် ပြီတီတီရုပ်တွေမမြင်ချင်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကောင်မလေးတွေကြားရင် ဆတ်ဆတ်ခါ နာရင်နာ ရှက်ပြီးလဲသေရင် သေချင်ကြမည်။ ကိုကျော်လှကတော့ ဆန့်ကျင်ကန့်ကွက်ရန် နေရာမဟုတ်သည်မို့ ခေါင်းသာညိတ်ပြလိုက်ရပါသည်။

“အပေါ်ထပ်တွေက အင်တီးရီးယားဒက်ကိုရေးရှင်း လုပ်နေတဲ့ အခန်းတွေကို နောက်ဆယ် မိနစ်နေရင် ကျွန်တော်လိုက်ကြည့်မယ်၊ ကြည့်မှာ စစ်မှာ နာရီဝက် မိနစ်လေးဆယ်ပဲ။ အဲ့ဒီတော့ နောက်မိနစ်ငါးဆယ်မှာ အစည်းအဝေးခန်းကို ဌာနခွဲမန်နေဂျာတွေအားလုံး လူစုံနေဖို့ ခေါ်ထားပါ။ ပြောစရာ တင်ပြစရာ ရှင်းစရာ ရှိတာတွေ အသင့်လုပ်ထားပါစေ ...

အစည်းအဝေးက ပြောစရာရှိတာတွေ တစ်ယောက်ခုနစ်မိနစ်လောက်နဲ့ဖြတ်၊ ငါးယောက်ဆိုတော့ သုံးဆယ့်ငါးမိနစ်၊ အလွန်ဆုံး မိနစ်လေးဆယ်ပေါ့၊ စုစုပေါင်းတစ်နာရီခွဲ၊ အခု တစ်နာရီဆိုတော့ နှစ်နာရီခွဲတိတိမှာ ကျွန်တော် ဒီက ပြန်ထွက်မယ်၊ ရွှေပြည်သာစက်ရုံ သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“စ,လုပ်လို့ရပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုကျော်လှသည် အခန်းထဲက ပြေးထွက်လာကာ ဖုန်းကိုနှိပ်၍ အပေါ်ထပ် ဒက်ကိုရေး ရှင်းတွေ ဦးစီးနေတဲ့ အင်ဂျင်နီယာ မျိုးမင်းဆွေ ဖုန်းကို နှိပ်ခေါ်ထားရင်း ...

“ခင်မာလာ”

“ရှင်”

“ခွဲမန်နေဂျာငါးယောက်၊ ဒီကို ခဏလောက်ခေါ်လိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟယ်လို”

“ကိုမျိုးမင်းဆွေလား ... ကိုကျော်လှပါ”

“ဟုတ် ... အစ်ကိုပြော”

“သူဌေးလာမယ်၊ နာရီဝက် မိနစ်လေးဆယ် စစ်မယ်၊ အဲ့ဒီအတွင်းထဲမှာ ပြောစရာ အထူးအထွေရှိရင် စုထား၊ ဘယ်အခန်းတွေ ဝင်ကြည့်မယ် မသိဘူး”

“အခုက ရှစ်ထပ်မှာရယ်၊ ဆယ်ထပ်မှာရယ်၊ ဆယ့်တစ်ထပ်ရယ်မှာ ကျွန်တော်တို့ အင်တီးရီးယား ဝင်နေတာ”

“အားလုံး တပ်လှန့်ထား၊ အမှားမရှိစေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

ကိုကျော်လှက ဖုန်းပိတ်ပြီး သူ့ရုံးခန်းငယ်ရှေ့ရပ်ကာ တစ်မိနစ်မျှ စောင့်လိုက်လျှင် မန်နေဂျာအမျိုးသားအမျိုးသမီးတို့ ခပ်သွက်သွက် လာနေတာနှင့်ဆုံသည်။

“အခုကနေ ၄၅ မိနစ် ... တစ်နာရီနဲ့ လေးဆယ့်ငါးမှာ အစည်းအဝေးခန်းမှာ ထိုင်ပြီးသား၊ လိုရင်းတိုရင်းပြောစရာရှိတာပြောဖို့ တစ်ယောက် ခုနှစ်မိနစ်ပါ၊ အဆင်သင့်ပြင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

အားလုံးဟာ ကိုယ့်နေရာဘက်ကိုယ် ပှစ်ခနဲ နေအောင်ပြေးကြပါသည်။ ကိုကျော်လှက သူ့ရုံးခန်းစားပွဲမှ အလှဆင်နေသော အခန်းတွေရဲ့ အချက်အလက် အလုပ်စာရင်းဖိုင်တွဲ ရှာဖွေယူကာ မှော်ဝန်းညှို့ အခန်းဘက် ပြန်လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

ရုတ်တရက်ဖုန်းမြည်လာ၍ ကြည့်လိုက်လျှင် အိမ်က ဇနီးချော
ဆက်နေတာ။ ချက်ချင်း ဖုန်းဖွင့်လိုက်ပြီး ...

“ဝေဝေ ... ကိုယ် မအားဘူး၊ နောက်တစ်နာရီခွဲအတွင်း ဖုန်းလုံးဝ
ထပ်မဆက်နဲ့တော့ ... ဟုတ်လား”

“ဟင် ... ဘာမှတောင် မပြောရသေးဘူး၊ ရာသီဥတုမကောင်းဘူးလား”

“နေရာကွက်ကျား ထစ်ချိုးရွာမယ့်သဘောရှိတယ်၊ ငါ့ခေါင်းပေါ် မရွာဖို့
အရေးကြီးတယ်ဟေ့”

“အစ်ကို့အမေ နယ်ကဖုန်းဆက်လာလို့လေ ... အဲ့ဒါ”

“မင်းနဲ့ပြောလိုက်ပြီ မဟုတ်လား၊ အရေးကြီးတာပါလား”

“အရေးကြီးတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်လကျရင် ... ”

“နောက်မှပြောတော့၊ တစ်နာရီခွဲနေရင် ပြန်ဆက်မယ်၊ အိုကေနော်”

“အစ်ကို့အလုပ်နဲ့တော့လေ ... တကယ်ပဲ”

ကိုကျော်လှ ရပ်နေသော သူဌေးရဲ့အခန်းတံခါးချပ်ခနဲ ဖွင့်သံကြား၍
လှည့်ကြည့်လိုက် လျှင် သွားတင်းတင်းစေ့ထားသော ပုံစံနှင့် မှော်ဝန်းညို
ထွက်လာတာ မြင်လိုက်ရသဖြင့် ...

“ဒါပဲနော်၊ ပြန်ဆက်မယ်”

ကိုကျော်လှက ဖုန်းပိတ်က အသံပါ Silent လုပ်လိုက်ပါသည်။
မှော်ဝန်းညိုက သူ့ကို ကြည့်ရင်း ...

“လုပ်ပါ ... လုပ်ပါ၊ ပြောစရာရှိတာပြောပါ ကိုကျော်လှ
ခုနစ်မိနစ်ပဲရှိပါသေးတယ်”

“ဟုတ် ... ရပါပြီ”

“ဒီတစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း မာလီတစ်ယောက်လောက် ရှာပေးပါ
ကိုကျော်လှ၊ အိမ်ကမာလီ ကျွန်တော် အလုပ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အလုပ်သမားရှာဖွေရေး အေဂျင်စီတွေ ရှိပါတယ်၊ အဲဒါ တွေနဲ့
ဆက်လိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုကျော်လှက လက်ထဲက မှတ်စုစာအုပ်အသေးလေးထဲ အတိုကောက်
ရေးမှတ်လိုက် ရပါသည်။

“ခြံလှအောင် လုပ်တတ်ဖို့လိုတယ်”

“ဟုတ်”

“ကျွန်တော်တို့တက်စို့၊ အပေါ်ရောက်ရင် အတော်ပဲ”

ဓာတ်လှေကားထဲရောက်ကာ ကိုကျော်လှ ရှစ်ထပ်ကိုနှိပ်လိုက်ချိန်မှာ
မှော်ဝန်းညိုက အတွင်းကြမ်းပြင်၊ နံရံလေးမျက်နှာ၊ မျက်နှာကြက်ပါ
ဟိုကြည့်ဒီကြည့် စစ်ဆေးပြီး ပါလာပါသည်။ ရှစ်ထပ်မှာ ထွက်လိုက်ပြီး
အိမ်တွင်းအလှဆင်လုပ်ငန်းဝင်နေသည့် အခန်းတစ်ခန်းထဲ ဦးစွာဝင်လိုက်
ကြပါသည်။

ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ အလုပ်သမားတွေ ကိုယ့်နေရာနဲ့ ကိုယ်
မျိုးစုံအလှဆင်လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ တွေ ပြုလုပ်နေတာကို မှော်ဝန်းညို လိုက်ကြည့်နေဆဲ
ကိုကျော်လှက ဖုန်းကိုပုတ်၍ ခိုးနှိပ်လိုက်ရသည်။

“ဟယ်လို”

“ဟာ ... ကိုမျိုးမင်းဆွေ ... ခင်ဗျား ဘယ်မှာလဲ”

“ဆယ်တစ်ထပ်မှာလေ”

“ရှစ်ထပ်ထဲ ဝင်နေပြီဗျ”

“အာ ... အပေါ်ကစကြည့်ပြီး အောက်ဆင်းမယ် ထင်လို့”

“မြန်မြန်ဆင်းလာ”

မှော်ဝန်းညိုက အိပ်ခန်း ထမင်းစားခန်း မီးဖိုအိမ်သာ ရေချိုးခန်း မကျန် တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် လိုက်ကြည့်နေရင်း နောက်ဘက်လှည့်ကြည့်ကာ သူ့နောက်၌ သက်ဆိုင်ရာ အင်ဂျင်နီယာ မပါတာ သတိပြုမိသွားပါသည်။

“ဒီကြွေပြား ဒီဗေစင်တွေက အခန်းပိုင်ရှင်က စိတ်ကြိုက်ရွေးပေးထားတာလား၊ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် လုပ်ပေးထားတာလား၊ ဘယ်သူ့မေးရမလဲ”

“အင်ဂျင်နီယာ လာနေပါပြီ၊ သူက ဆယ်တစ်ထပ်က စောင့်နေလို့ပါ၊ ခေါ်လိုက်ပါပြီ ဆရာ”

ချက်ချင်းပဲ မျိုးမင်းဆွေက ပြေးဝင်လာပါသည်။ မှော်ဝန်းညိုက မြင်ပေမယ့် လှည့် မမေးတော့တာကြောင့် ကိုကျော်လှက မျိုးမင်းဆွေကို ခပ်တိုးတိုးမေးရပါသည်။

“ဪ ... ဆရာ၊ အခန်းပိုင်ရှင်က အရောင်ပြောအပ်တာပါ၊ အဝါနဲ့ အညိုဖျော့စပ်ပေးဖို့ ပြောလို့ပါဆရာ”

“သူတို့ အရောင်ပြောအပ်ရင် ပြီးရောလေ၊ ခုကြည့်တော့မလှဘူးမို့လို့၊ သူတို့စိတ်ကြိုက်ဆိုရင် ရှိပစေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါတွေက အားလုံးလက်စသတ်ပြီးသွားပါပြီ၊ အခုအိပ်ခန်းတွေထဲက ကျွန်းအလုပ် တွေ ဝင်နေပါတယ်”

“ဒါတွေအားလုံး အချောပြီးပြီပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

မှော်ဝန်းညိုက ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးလိုက်ကာ ရေချိုးခန်းနံရံ တစ်နေရာက အဝါဖျော့ကြွေ ပြားတွေရဲ့စပ်ရာ တစ်နေရာကို လက်ညှိုးနှင့်ထောက်ကာ မျိုးမင်းဆွေကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ကြွေပြားအစပ်နေရာမှာ မဆိုစလောက်သော ထောင့်အပဲ့လေးကို ဘီလပ်မြေဖြူနှင့် မသိအောင် ဖြည့်ထားတာပင်။

“မလိုချင်ဘူး။ ... ဒါမျိုး ...”

ကြွေပြားကို မှော်ဝန်းညို လက်ညှိုးနှင့် တတောက်တောက် ခေါက်သံကိုက ကြက်သီးထ ချင်စရာ ကောင်းနေပါသည်။

*